

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

N° 2018

De strijd om het geheim

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De strijd om het geheim

Een overval in het gebergte

Het was bijna negen uur in de avond, toen een kleine troep ruiters behoedzaam voorttrok langs de moeilijke weg, die van de Mexikaanse grensstad El Pazo voert naar het woeste gebergte, waarvan zich de uitlopers op ongeveer drie uur gaans van de stad bevinden.

Het waren vier personen, maar er waren slechts drie rijdieren en de man die vooraan reed en met zijn speurende ogen de duisternis trachtte te doorboren, die slechts nu en dan een weinig verhelderd werd door het licht van de maan, had een vrouwelijke gedaante voor zich op de zadel, die hij met een arm stevig omkneld had, terwijl hij met de andere zijn paard bestuurde, dat behoedzaam de ene poot voor de andere plaatste en zich meer liet leiden door zijn instinct dan door de sterke hand van de man die hem bereed.

Want de weg daalde hier en was als bezaaid met losliggende stenen, die bij de minste aanraking wegzolden en somtijds over de rand heen met groot geraas neervielen in de peilloze af-

grond, die rechts van de weg gaapte.

Ware het dag geweest, dan zou men hebben kunnen waarnemen, dat die vrouw mooi, jong, en gracieus was.

Zij had de schoonste blauwe ogen die men zich kan denken, een regelmatig gelaat, tanden als even zovele paarden en heerlijk, goudblond haar, dat in dikke natuurlijke golven langs haar wangen golfde.

Die vrouw was Bianca Kirilef, de handlangster van de Moloch en het was in zijn dienst, dat zij naar El Pazo was gereisd, teneinde te trachten, Raffles daarheen te lokken en dat was haar wonderwel gelukt, door een samenstel van leugens, nadat zij zich had weten in te dringen bij de spoorwegkoning Olaf Kaldrup en diens dochter Sigrid, die reeds eenmaal door Raffles uit de handen van de Bende van het Kwade Oog gered waren. Naderhand was haar opzet toch mislukt en 't was aan haar schoonheid te danken geweest dat zij wist te ontsnappen uit het gevang.

Zij deed voor het ogenblik niet de minste poging om te ontsnappen en dacht nog slechts na over hetgeen er zoeven geschied was, zo plotseling en onverwacht, dat het haar was alsof zij droomde.

In de afgelope nacht was een nieuwe aanval van haar helpers, ten getale van bijna twintig man, op de villa welke Olaf Kaldrup met zijn dochter bewoonde en waar zich toen Raffles met zijn beide trouwe vrienden Brand en Henderson bevond, mislukt, zes van de bandieten waren gearresteerd, vier waren er gedood of zwaar gewond en de anderen hadden ternauwernood en op het laatste ogenblik onder aanvoering van Mike Slogan de vlucht genomen en een schuilplaats gezocht in het diepste van het gebergte, waar zij die avond hun kamp hadden opgeslagen op een soort tafelberg.

En hier was het geschied dat het plan om aan het gezelschap van die ruwe kerels te ontsnappen bij haar rijpte. Niet alleen dacht zij er niet aan, voortdurend bij hen te blijven, hun schrale maaltijden te delen en in het woeste gebergte rond te dolen, op gevaar af door de politie te worden achterhaald, maar ook vreesde zij voor de aanvoerder, die haar vurig lief had, en die haar zeker vroeg of laat zou weten te dwingen zich aan zijn wil te onderwerpen.

Zij had op een sluwe wijze weten te ontsnappen, haar paard in de steek latend, maar Mike Slogan had blijk gegeven van een nog groter slimheid, want hij had haar plannen doorzien, hij was haar tersluiks gevolgd en ver van het kamp had hij haar overvallen.

Op het ogenblik echter dat zij meende te bezwijken was plotseling Raffles op het toneel verschenen, dezelfde man die zij een dodelijke haat had gezworen, hij had haar uit de handen van de bende-aanvoerder bevrijd en in het daarop volgend gevecht was Slogan in de afgrond gestort.

Hetgeen Raffles daar bracht had een zeer eenvoudige reden, hij stond er op, zich meester te maken van

Bianca, in de overtuiging, dat hij haar zou weten te dwingen het geheim te verraden van de Moloch, die zij persoonlijk moest kennen.

En zo kwam het, dat deze zonderlinge stoet daar zwijgend de gevaarlijke weg afdaalde, op de terugweg naar El Pazo, waar van zij minstens een dagreis verwijderd waren, met inbegrip van de noodzakelijke rustpozen.

Ritmeester Paolo Diego die de belegerde villa de nacht tevoren met zijn escadron dragonders was komen ontzetten, had hoffelijk maar met beslistheid geweigerd zijn manschappen te wagen aan een gevaarlijke tocht vol hindernissen in het gebergte, dat ook in gewone tijden krioelde van de daar rondzwervende bandieten.

Wat Raffles betreft, onder het voortrijden dacht hij, met een flauwe glimlach om de lippen, na over hetgeen Sigrid Kaldrup zou zeggen, wanneer hij reeds zo spoedig terugkeerde met de vrouw, die het doel van zijn gevaarlijke tocht was geweest.

Hoe had zij niet aangedrongen, de blonde dochter van de Spoorwegkoning, dat hij toch zou afzien van een onderneming, die zij dolzinnig noemde en waarvan zij het nut niet begreep.

De gedachten van Charles Brand waren van geheel andere aard.

Hij reed met Henderson een weinig achteraan, teneinde iedere poging tot ontsnapping van de vrouw te beletten, in geval zij er in mocht slagen zich onverhoeds van het paard te laten glijden.

Hij wist dat er op het rotsplateau achter hen tien mannen waren achtergebleven, goed gewapend, allen bereden, die heel zeker de doodscreet hadden moeten horen van hun aanvoerder, toen deze in het ravijn stortte. Zij zouden ontwaakt zijn uit hun slaap, als zij tenminste sliepen! Zij zouden naar hun wapens gegrepen hebben en naar de plek zijn gekomen, waar zij die kreet hadden gehoord.

Natuurlijk zouden zij ook de vrouw missen en misschien zou er enige tijd

verloren gaan met zoeken in de om-
trek naar Bianca Kirilef, van wie zij
natuurlijk moesten aannemen, dat zij
hun aanvoerder in de afgrond had ge-
stoten.

Maar daarna zouden zij de weg af-
komen, in de mening, dat Bianca daar
langs gevluht was.

En het duurde ook niet lang of hij
maakte Henderson deelgenoot van zijn
bange voor gevoelens.

— Hoorde je daar niets? vroeg hij
eensklaps, terwijl hij het hoofd ophief.

Beide mannen hielden onwillekeurig
even hun paarden in, maar niets deed
zich horen, tenzij de regelmatige stap
van Raffles' rijdier, het donderend ge-
weld van de bergstroom, die hier dicht
in hun nabijheid naar het dal stroom-
de, en nu en dan heel in de verte, het
klagend huilen van de prairie-honden.

Henderson schudde 't hoofd en zei:

— Ik geloof niet dat ik onraad hoor,
mijnheer Brand. Geloof gij dat die
dieren ons zullen volgen?

— Dat is heel zeker, Henderson en
ik ben er blij om, dat wij althans een
half uur voorsprong op hen hebben.
Verderop wordt de weg wat vlakker
en ik hoop dat wij er dan een goede
galop in zullen zetten. Het gevaar-
lijkst wordt het op drie uren rijdens
van El Pazo. Je herinnert je die plek.
Men kan op die hoogte de weg over
een lengte van wel bijna vijf kilome-
ters afzien en dus ook met het geweer
bestrijken, tenminste, zo ver een ge-
weerkogel dragen kan.

De beide mannen hadden hun paar-
den weer aangezet en reden ongeveer
een kwartier zwiingend verder, totdat
Brand weer begon:

— Het blijkt nu, hoe onze voorge-
voelens ons niet bedrogen, James,
toen Mylord ons te New-York achter-
liet, om geheel alleen naar dat ellen-
dige El Pazo te vertrekken, op de ont-
vangst van het telegram van Miss Si-
grid, toen haar vader zo eensklaps ziek
werd.

— Wij kennen nu de aard van die
ziekte wel, mijnheer Brand? bromde

Henderson. Dat caronje dat daar voor
Mylord op het paard zit, had hem iets
ingegeven waardoor de oude heer er
lelijk aan toe was. Het is mij onbegrij-
pelijk, dat juffrouw Sigrid haar ook
maar een ogenblik heeft vertrouwd.

— Dat kunnen wij nu achteraf ge-
makkelijk zeggen, James, nu wij weten
welk een duivelachtig gemoed er in dat
schone lichaam huist, maar ik geloof
dat ik juist hetzelfde zou hebben ge-
daan als Sigrid Kaldrup en die vrouw,
die hier zogenaamd met haar ouders
voor haar genoegen reisde, dadelijk
blindelings zou hebben vertrouwd.
Zelfs Mylord heeft erkend, dat de eer-
ste indruk die hij van haar ontving,
toen hij hier kwam buitengewoon gun-
stig was. Zij deed zich geheel beschei-
den voor, zij leek helemaal niet trots
te zijn op haar verblindende schoon-
heid en zij gedroeg zich zo eenvoudig
en bescheiden.

— Intussen zitten we met die on-
schuld opgescheept! gromde Hender-
son.

Alsof hij antwoord kreeg op die uit-
roep, klonk er plotseling een geweer-
schot, dat luid weerschalde tussen de
rotswanden en onmiddellijk daarna
klonk de rustige stem van Raffles:

— Daar zijn zij, vrienden! Zet je
paarden zoveel mogelijk aan, we moe-
ten tot iedere prijs die kleine hoogte
daarginds trachten te bereiken. Wij
zullen dadelijk in de schaduw zijn.

— Gij zijt toch niet gewond, My-
lord? riep Henderson angstig uit.

— Alleen mijn hoed, James! Stel je
dus maar gerust!

De drie mannen zetten haastig hun
paarden aan, ofschoon de weg al we-
der begon te stijgen, en de dieren reeds
vermoeid waren van de lange tocht, die
zij achter de rug hadden.

Nog twee malen herhaalde de echo
de klank van een geweerschot en toen
bereikten zij de schaduw en een ogen-
blik daarna een hoog gelegen punt van
de weg, die hier aan weerszijden be-
grensd was door manshoge rotswan-
den, van een grillige vorm, die nu en

dan plotseling ophielden, om een eind verder weer te beginnen.

Raffles hield hier zijn paard in en wendde zich tot de vrouw die voor hem op het zadel zat en die onbeveeglijk in zijn arm rustte, met de woorden :

— Het spijt mij zeer, dat ik u aan deze onaangenaamheden moet blootstellen, Senora, maar het is nu eenmaal niet anders ! Gij zult moeten medehuilen met de wolven in het bos.

— Zet mij neer, ik keer naar hen terug en ik zweer u, dat ik u nooit meer een strobreed in de weg zal leggen, zei Bianca, terwijl zij hem vol in het gelaat zag.

— Het aanbod klinkt verleidelijk genoeg, maar ik zal er toch niet op ingaan, Senora ! antwoordde Raffles koel. Gij gelooft toch zeker niet dat ik deze levensgevaarlijke tocht ondernomen heb met het doel om mij van u meester te maken om u dadelijk daarna weder de vrijheid te hergeven ?

— Zoals gij wilt ! Ik hoop voor u dat gij er geen spijt van zult hebben ! Ik vind het echter weinig hoffelijk van u, dat gij een vrouw blootstelt aan het gevaar, door een kogel te worden getroffen.

— Madame, uw woorden klinken wat zonderling in de mond van een vrouw, die ik slechts weinige uren geleden mocht redden uit de klauwen van een man, die het slecht met haar voor had. Gij vergeet dat hier een dwingende macht in het spel is, die ik niet kan beheersen. Het zijn uw eigen collega's, die daar schoten op een wijze die boven mijn lof verheven is, getuige het kogelgat in mijn hoed.

— Blijven wij hier ? vroeg Brand ongeduldig.

— Ja, de plek lijkt mij hier bij uitstek geschikt om tegenweer te bieden.

— Tegenweer bieden ? herhaalde Brand langzaam. Bedoel je daarmee dat je van zins bent met die overmacht de strijd aan te binden ?

— Hoe is het toch mogelijk dat je zo slecht weet te onderscheiden, verweet

Raffles hem hoofdschuddend. Niet ik bind de strijd aan, dat doet men daarginds aan de overzijde !

— Goed en wel, je wilt vechten, terwijl het verstandiger zou zijn zo snel mogelijk door te rijden en ons buiten schot te stellen ! De voorzichtigheid is in vele gevallen de beste vorm van de moed !

— In dit geval dan toch zeker niet ! Zie maar eens achter je ! We bestrijken thans de weg over een afstand van minstens twee honderd meter, de maan schijnt er op en het is schier onmogelijk op deze plek een omtrekkende beweging te maken en ons in de rug aan te vallen. Gaan wij echter verder, dan verandert de toestand volkomen in ons nadeel, want van hier strekt de weg zich weder over verre afstand kaarsrecht uit en tevens begint hij weer te dalen. En verderop zijn tal van goede plekken vanwaar een behendig schutter ons van boven af een kogel kan achterna zenden ! Gevochten zal er toch moeten worden, hun paarden zijn beter uitgerust dan de onze en dan doe ik het liever op een punt, waar de strategische en de tactische voordelen aan mijn kant zijn ! Afgestegen en niet langer gepraat, want zij behoeven niet ontijdig te weten waar wij ons bevinden. Senora, ik zal tot mijn groot leedwezen verplicht zijn u te beletten misbruik te maken van onze toestand en naar uw kornuiten te vluchten. Henderson, het is geen aangenaam werk, maar ik zal je moeten vragen deze vrouw stevig aan een van die boomen daarginds vast te binden. Zij is zo gevrijwaard tegen de kogels van haar vrienden !

— Dat is jammer genoeg ! bromde Henderson, terwijl hij afsteeg, het touw aan zijn zadelknop losmaakte en daarmede Bianca Kirilef aan de hem aangewezen boom vastbond, na haar tamelijk onzacht van Raffles' paard te hebben getrokken.

Het was hier donker, in de schaduw van de rotsmuur, maar toch zag hij het fonkelen van haar ogen en hij lachte grimmig.

— Ja, kijk jij maar juffie! zei hij, haar met de rug tegen de boom plaatsend en behendig het touw vastknopend. Als je kon zou je mij de ogen uitkrabben. jij wilde boskat. Je mag over me denken wat je wilt, maar ik hoop van harte, dat je eigen kornuiten je nog eens levend zullen villen, en van je huid reclame-portefeuilles maken!

Toen Henderson zich weder tot Raffles en Brand wendde, hadden deze de paarden reeds achter een zeer hoog rotsblok vastgebonden, waar zij veilig zouden zijn tegen de kogels en als zij wilden, konden rusten en wat knabbelen aan het korte gras, dat hier en daar uit de rotsspleten groeide.

De weg zelf was hier omstreeks drie

meter breed en aan weerskanten lagen aan de voet van de rotswand grillig gevormde blokken, die zich er uitstekend toe leenden, om er zich verdekt achter op te stellen.

De drie mannen hadden hun geweren gegrepen, zich rijkelijk van munitie voorzien en wachtten nu gelaten af wat er zou geschieden.

Een kwartier later maakte zich aan het andere einde van de door de maan verlichten weg een gedaante los uit de duisternis.

Het was een ruiter, die behoedzaam naderbij kwam.

Langzaam bracht Raffles zijn geweer aan de schouder.

De belegering

Het schot knalde en als een verre donder werd het door de rotsmuren weerkaatst. Het paard steigerde, de berijder gaf een korte schreeuw, gleed ruggelings van zijn rijdier en stortte ter aarde.

Een gehuil van woede weerklonk en het volgend ogenblik sloegen een dozijn kogels, in het wilde afgevuurd, te pletter tegen de rotsblokken, waarachter de drie mannen zich verborgen hadden.

Geen der bandieten vertoonde zich.

Maar het paard van de gevallen liep uit eigen beweging zo snel het kon de weg op en voegde zich een ogenblik later, door zijn instinct gedreven, bij de drie dieren achter het grote rotsblok, die daar rustig het droge gras beknauwden.

— Dat is een paard meer! zei Brand lakoniek. Nu ben je tenminste verlost van het gezelschap van die dame.

— Juist! merkte Raffles op. Je begrijpt wel dat ik in haar meer het tijdelijk getemde roofdier zag, dan de mooie vrouw. Maar nu zullen wij liever opletten inplaats van over haar te

spreken. Henderson, ze is toch goed vastgebonden, hoop ik?

— Zij kan zich alleen los maken, als zij de boom mee uit de grond trekt en al weet ik zeker dat zij naaste familie is van de duivel, dat kan ze toch zeker niet!

En nu zwegen zij allen en tuurden met alle inspanning in de duisternis.

Zij bevonden zich in een zeer gevaarlijke toestand, ook al was het bijna ondenkbaar dat de bandieten het zouden durven wagen hun positie te omsingelen, want paden waren er hier niet, met uitzondering van de hoofdweg, en die zouden zij onmogelijk kunnen volgen, zonder zich telkens bloot te stellen aan het gevaar door een welgerichte kogel te worden neergelegd.

Maar zeker waren zij hier toch niet van. Het was zeer wel mogelijk, dat enkele van die schurken alle geheimen van het gebergte kenden, de minste sluipwegen, de smalste paden!

In elk geval was die stilte verdacht.

De bandieten hielden nu zeker krijgsraad en daar zij wel begrepen dat zij onmogelijk recht uit konden

gaan, zouden zij zeker het onmogelijke beproeven, om in de rug van de vijand te komen.

Rechts was dat volkomen uitgesloten, tenzij de aanvaller over een afstand van minstens een half uur rijdens terug ging, want tot zover strekte zich aan de rechterzijde van de weg een zeer hoge en steile rotswand uit, die zelfs voor de stoutste klauteraar onbeklimbaar was.

Hier hadden zij dus weinig gevaar te duchten. Links was de toestand iets anders. Daar, waar de bandieten zich moesten ophouden, bevond zich links de afgrond, maar hij was hier niet zeer diep en men kon langs een niet al te steile helling naar beneden afdalen, over de bodem van het ravijn verder gaan en dan verder op weder naar boven klauteren.

Dit echter was een onderneming, die alleen door stoutmoedige mannen kon worden op touw gezet, en daarenboven zou zij zeer veel tijd in beslag nemen. Er zouden zeker wel minstens drie uren verlopen, voor die gevaarvolle klimpartij voleindigd was.

De drie mannen konden er dus wel op rekenen, enige uren lang met rust te worden gelaten en toch beviel die stilte hun geenszins, die zo plotseling gevolgd was op dat eerste schot en het salvo dat daar als antwoord op was gekomen.

— Wanneer breekt de dag aan op deze breedte? vroeg Brand op fluisterende toon, zonder zich te verroeren en langs de loop van zijn geweer tuwend, die in een uitholling tussen twee rotsen rustte.

— In 'dit jaargetijde wordt het hier omstreeks drie uur in de morgen dag, misschien een half uur later. Het is nu echter pas half tien, en in die tijd kan er heel wat gebeuren.

Hij hief voorzichtig even het hoofd op en keek over de borstwering heen, de smalle weg af.

Er was daarginds niets meer te zien, geen enkel teken van leven deed zich voor. De bandieten beseften zeker ook

reeds alle voordelen van de positie, welke de vijand had ingenomen, en werkten nu een plan van aanval uit, dat met zo weinig mogelijk offers ten uitvoer kon worden gebracht.

Ruim een uur later begrepen de drie verdedigers van de vesting, waarom de vijand zich zo rustig had gehouden.

De maan was gedaald en nu was de gehele weg van begin tot einde in duisternis gedompeld, terwijl het licht van de vorstin van de nacht zoeven nog voldoende licht verspreidde om iedere beweging aanstonds te verraden.

— Dat ziet er lelijk uit! bromde Brand. Ik kan nu volstrekt niets meer zien! Jij kunt in het donker de dingen beter onderscheiden, Edward! Kun je iets zien?

— Weinig of niets Brand! antwoordde Raffles mistroostig. Zij kunnen nu langs de rechter rotswand naderbij sluipen, en tot op een afstand van tien meter komen en nog dichterbij, voor wij hen ontdekken! De maan laat ons lelijk in de steek en het ergst is, dat zij de weg achter ons nog altijd verlicht, want daar is de rotswand aanzienlijk veel lager. Wij kunnen dus niet te paard vluchten, omdat we dadelijk zouden worden gezien. Maar al verlaat de maan ons, ik heb toch nog wel iets, dat haar licht kan vervangen!

Hij tastte in de zak van waterproof die naast hem lag en nam er een langwerpige voorwerp uit, dat er enigszins uit zag als een scheepskijker, of een kaleidoscoop.

Hij bevestigde het boven op de loop van zijn Winchester, met een paar klemveren en zei glimlachend tot Brand:

— Dit is een vinding van die Duitse jager op grof wild, Schneider heette hij geloof ik, die zulke voortreffelijke foto's heeft weten op te nemen van leeuwen in Afrika, tijgers, jaguars en olifanten. Hij stelde zijn fotografietoestel van te voren in op een plek waar hij wist dat het wild 's nachts moest passeren op zijn weg naar de drink-

plaats, spande over die weg een stevige draad, die in verbinding stond met zijn bliksemlicht apparaat en de leeuw of de tijger nam als het ware zijn eigen foto! Het kwam natuurlijk ook wel voor dat hij 's nachts van zijn geweer moest gebruik maken en daartoe had hij op de loop een soort electriche fakkel bevestigd, met een sterk licht, op deze wijze!

Raffles drukte op een knopje, en een smalle lichtbundel maar van vrij grote kracht doorboorde de duisternis.

— Hij behoefde nu niets anders te doen, dan de lichtstraal te richten op de kop van de tijger en de trekker over te halen. Onvermijdelijk werd het dier dan in de hersens geschoten en was onmiddellijk dood.

Nog terwijl hij sprak had hij het geweer langzaam heen en weer bewogen en de lichtstraal tastte als het ware de rotsmuur af, totdat zij eensklaps gevestigd bleef op een donkere gedaante, die, op een afstand van ternauwernood zestig meter kwam aansluipen, met een revolver in de vuist en gereed om te schieten. De gedaante bleef een ogenblik verschrikt stilstaan, toen de smalle lichtbundel haar bereikte, maar reeds knalde het schot, een hese schreeuw klonk en de gedaante maakte een lichtsprong, sloeg wild met de armen,

viel voorover en bleef roerloos liggen.

— Dat is een prachtig ding! riep Henderson vol bewondering uit. Heeft u er daar niet meer van Mylord?

— Neen, helaas en het zal mij een les zijn in het vervolg voorzichtiger te zijn! antwoordde Raffles. Intussen zouden wij zonder dit eenvoudig instrumentje ons de bende misschien al op de hals hebben gehaald, zij waren al een goed eind onderweg.

Hij liet de lichtbundel nogmaals over de weg spelen maar kon niets anders meer ontdekken, dan een gestalte, die op ruim honderd meter afstand zo snel mogelijk vluchtte.

— Ik geloof dat zij van dat onnozele electriche lampje niets moeten hebben! zei Brand vergenoegd. Misschien zien zij er wel voor goed van af en laten ons verder met rust.

Inderdaad geleeke het wel, alsof geen der tegenstanders het nogmaals waagde voort te gaan in de richting van de versperring, waarachter hun vijanden hadden plaats genomen terwijl zelfs de duisternis niet voldoende scheen te zijn om met kans op welslagen een aanval te kunnen ondernemen. De bandieten kregen nu voor de eerste maal te doen met een moderne uitvinding, waarvan zij alle gevaren onmiddellijk begrepen.

Ter elfder ure

Weder verliep er bijna een half uur, zonder dat zich iets bijzonders voerde. Maar die stilte zei toch de drie mannen weinig goeds. Liever hadden zij gezien, dat de bandieten onder huid geschreeuw een stormaanval zouden wagen, nu de gelegenheid gunstig was en de weg in duisternis was gedompeld.

Niemand hunner vijanden scheen er echter op gesteld te zijn, het noodlottige lichtpuntje van de electriche lantaarn op zijn lichaam gevestigd te zien met de zekerheid, een seconde

later niet langer tot de levenden te behoren.

Maakten zij een omtrekkende beweging?

Indien dit zo was, zou er minstens toch een uur moeten verlopen, in het allergunstigste geval, alvorens de schelmen in de rug van de stelling zouden zijn gekomen.

Dan zou het echter nog donker zijn en niet zonder vrees zag Raffles dat ogenblik te gemoet, waarop die omtrekkende beweging geëindigd zou zijn.

En hij begon zijn maatregelen te nemen. Achter hen, daar, waar zij achter de beschermende rotsblokken lagen neergeknield was de weg over minstens een vijftigtal meter bijna volkomen recht en vlak.

Zoals gezegd echter, bevonden zich hier en daar naast de weg grote rotsblokken, reusachtige stenen van grillige vorm, die daar duizende jaren geleden waren neegerold, komende van de hoogste toppen, bij een of andere vulcanische uitbarsting.

Indien het mogelijk ware deze kolossale stukken steen te verplaatsen, zodat de drie mannen zich dan als het ware tussen een dubbele borstwering zouden bevinden dan zouden zij althans tijdelijk een zekere mate van veiligheid hebben verkregen.

Wat de paarden betreft, voor die dieren kon weinig worden gedaan, helaas, want waar zij stonden en nog altijd rustig graasden, was het geheel en al open, op de weinige, kortstammige bomen na en men zou de dieren niet kunnen verplaatsen, zonder gevaar van een kogel te lopen en moest ze laten waar ze waren. Trouwens, iedere plek was even goed of even slecht als deze. Raffles wendde zich tot Henderson en vroeg met een veelzeggende blik:

— Zie je die zware stenen daarginds, Henderson? Terzijde van ons?

— Om u te dienen! Moet ik ze gaan halen?

— Als je zo goed zou willen zijn!

— Wij gaan ze zeker naar beneden rollen! riep de reus opgewonden uit.

— Het denkbeeld is nog zo slecht niet, James, antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zullen het toch maar niet toepassen, omdat wij alles in het wilde zouden moeten doen, op goed geluk, terwijl wij bijna zeker weten, dat de vijand zich niet of niet meer op den weg ophoudt, maar er naast, bij de voet van de rotsmuur. Het zou dus al heel toevallig zijn, als zulk een rotsblok hen raakte. Neen, ik heb ze ergens anders voor nodig,

wij zullen er een tweede borstwering in onze rug van maken. Maar geloof je niet dat ze te zwaar zullen zijn?

— Ja, dat zal nog wel meevallen, Mylord! antwoordde de reus met zijn goedig lachje. Ik kan het in ieder geval eens proberen.

Reeds had hij zijn geweer tegen de rotsen gezet en nu sloop hij in bukkende houding heen, totdat hij het eigenaardige veld terzijde van de weg had bereikt, dat letterlijk bezaaid was met rotsblokken van allerlei vorm en grootte.

Hij koos er een uit dat hem voor het doel goed geschikt leek en dat weinig minder dan een halve meter hoog was en even breed, duwde er uit alle macht tegen met zijn geweldige handen en rolde het voort in de richting van de natuurlijke borstwering waarachter zij zich tot die tijd verdedigd hadden.

Het werkje was lang niet zonder gevaar, want indien de bandieten nu weer begonnen te schieten, zouden zij hem wellicht raken, daar hij op die plek niet beschut was door het gesteente van de rots.

Maar de zware steen kwam steeds nader, terwijl Henderson zachtjes kreunde van inspanning — het blok woog wel 400 kgr. — en een ogenblik later brachten de drie mannen de zware steen in de goede positie, omstreeks een meter achter de eerste borstwering.

Henderson keerde terug, rolde een tweede steen aan, die naast de eerste werd geplaatst en zo ging het zware werk rusteloos voort totdat er, dwars op de weg staande, en er voor een deel overheen reikend, een soort van kunstmatige holle weg was ontstaan, bijna zes meter lang en ongeveer een meter breed.

Het was moeilijk geweest, de tweede laag stenen aan te brengen, daar zelfs Henderson met zijn geweldige kracht geen kans zou hebben gezien om rotsblokken van een halve ton op te lichten en men had zich dan ook

moeten vergenoegen met kleine stenen, die wat gemakkelijker te hantieren, en voor het doel toch volkomen geschikt waren.

Men kon tussen de beide borstweringen wel is waar niet overeind staan zonder gevaar te lopen, door een kogel te worden getroffen, maar knielende of bukkende zou men zich ook goed kunnen verdedigen.

Nu en dan had men het werk moeten staken omdat de vijand, die iets verdachts meende te hebben gehoord plotseling op goed geluk heftig begon te schieten en dan moest men telkens weder wachten, alvorens met de arbeid verder te gaan.

Het was nu bijna half een in de nacht, het werk had langer geduurd dan waarop men rekende en ieder ogenblik vreesde Raffles onverhoeds in de rug te worden aangevallen.

Nog nimmer hadden de drie mannen zozeer verlangd naar het eerste kriecken van de dageraad, die het mogelijk zou maken, de toestand duidelijk te overzien.

Deze duisternis die hen thans van alle kanten omgaf, nu de maan voor goed achter de bergkammen verdwenen was, bergde allerlei onbekende gevaren in haar schoot, die zich plotseling konden voordoen en waartegen zij zich niet hadden kunnen wapenen.

Als dreigende reuzen stonden de rotspieken somber afgetekend tegen de donkerblauwe hemel en schenen de wacht te houden bij de drie mannen, opdat zij niet zouden ontsnappen uit de val, die het gebergte voor hen had opgesteld.

Toen zij nog omstreeks tien minuten roerloos hadden gewacht, Raffles met het gelaat naar de zijde van El Pazo gewend, de beide anderen naar de tegenovergestelde kant en poogden de vijandige duisternis met hun blikken te doorboren, vroeg Brand op zachte toon, als vreesde hij te worden beluisterd:

— Als wij eens trachten, Edward, ongemerkt hier vandaan te komen? De weg is thans zo pikdonker, dat men

ternauwernood een hand voor ogen kan zien.

— Daartoe is het thans te laat, Charles, een half uur geleden werd de weg nog door de maan beschenen, zodat de scherpschutter onder de bandieten ons zonder twijfel zouden hebben neergelegd. En thans kunnen wij het niet doen omdat de kerels nu de tijd hebben gehad, hun omtrekkende beweging te voltooien. Het dient tot niets, ons zich bloot te stellen aan het gevaar van uit een hinderlaag overhoop te worden geschoten. Het beste is, dat we hier blijven, zo lang we kunnen.

Raffles ontving het antwoord op deze bewering uit een geweerloop. Een kogel sloeg plat tegen de pas opgeworpen borstwering waarachter hij stond en werd aanstonds gevolgd door drie, vier andere.

Het was duidelijk dat die kogels maar op goed geluk werden afgeschoten maar zij bewezen een hoogst belangrijk feit, dat een deel van de bandieten er inderdaad in geslaagd was, wie weet met hoeveel gevaar en inspanning, de omtrekkende beweging door het ravijn te voltooien.

Raffles overtuigde zich kalm dat zijn Winchester van zijn zeven patronen voorzien was en zei toen:

— Je ziet dat de vijanden mijn woorden ondersteunen! Zij kunnen natuurlijk nog niets onderscheiden en zij schieten slechts in de hoop dat een toevalstreffer ons wel vroeg of laat zou raken.

— Ik acht de kans daarop zelfs met onze borstwering niet gering, hernam Brand ongerust, want die opeengestapelde rotsblokken vertonen hier en daar openingen, groot genoeg om een kogel toegang te verschaffen!

— Wij zijn in de hand van dezelfde macht, Brand, die ditzelfde ontzaglijke gebergte heeft geschapen! zei Raffles eenvoudig. Moeten wij hier sterven, dan was het zo beslist! Maar voor de drommel, hoeveel kerels zijn daar wel achter ons?

De vraag werd hem ingegeven door de omstandigheid dat plotseling een waar salvo losknetterde, dat letterlijk een regen van kogels uitstortte over de belegerden. Een deel van die projectielen floot fluitend voorbij en de overigen sloegen met een geluid als een doffe zweepslag plat tegen de stenen van de borstwering en deden hier en daar kleine schilfers afstuiven.

— Zij zullen toch niet allen in onze rug zijn gekomen? riep Brand opgewonden uit.

— Dat zou een onhandige zet zijn geweest! meende Raffles hoofdschuddend. In hun geval zou ik mijn kleine legernacht in twee gelijke delen hebben gesplitst en de ene helft hebben achtergehouden, om de andere ter omsingeling uit te zenden. Ik begrijp er niets van, dat salvo wekte de indruk alsof er wel minstens twintig kogels werden afgevuurd. Zouden zij hulp hebben gekregen?

Alweder kwam het antwoord afdoende en snel thans in de vorm van een zestig kogels, thans weder van de voorzijde afgeschoten.

— Ja, daar moet zich een tweede bende bij hebben aangesloten, riep Brand uit, het begint er lelijk voor ons uit te zien.

— Ik denk aan de vrouw, hernam Raffles ernstig. Zij zou toch niet geraakt kunnen worden, op de plek waar wij haar aan de boom hebben gebonden?

— Dat is bijna onmogelijk, Mylord? bromde Henderson. Die boom is aan alle kanten door tamelijk hoge rotsen omgeven. Zij zou alleen maar geraakt kunnen worden, als die kerels ons in de flank zouden aanvallen, en ik wil u wel zeggen, dat het er naar mijn mening helemaal niet op aan zal komen.

— Zij is en zij blijft een vrouw, Henderson, dat mogen wij nooit vergeten, zei Raffles kortaf.

— Mylord noemt haar een vrouw en ik zeg dat zij erger is dan een duivelin! protesteerde Henderson, maar heel zachtjes en tegen Brand, die alleen maar bevestigend knikte.

Intussen deed zich de toestand lachelijk voor. Er kon niet meer aan getwijfeld worden, de bandieten hadden waarschijnlijk louter bij toeval hulp ontvangen van een andere bende, die in de nabijheid gelegerd was, door het schieten aangelokt en aanstonds gemeene zaak had gemaakt met de anderen, toen zij hoorden, waarom het ging.

En toch kon men voorlopig niets anders doen dan afwachten. Het dient tot niets op goed geluk in de duisternis te schieten, met een kans op de duizend, dat men iets zou raken.

Brand wendde de blik naar het Oosten. Het kwam hem voor, dat in die richting de hemel zich een weinig lichter begon te kleuren. Misschien nog een half uur dan was het al licht genoeg, om de naaste omgeving te kunnen overzien.

Dit zenuwslopende wachten putte hen slechts uit, want elke seconde moest het gevaar onder het oog worden gezien dat een grote overmacht zich onverhoeds op hun stelling zou storten.

Daarom alleen ook losten de drie mannen nu en dan een schot, maar niet te vaak, om hun munitie te sparen.

Een kwartier verstreek onder de grootste spanning en nog was er niets geschied.

Heel langzaam begonnen de omtrekken van de rotsen zich wat scherper af te tekenen tegen de steeds lichter wordende hemel. Alles wees er op, dat een stralend schone dag ging aanbreken. Reeds begon de koude van de nacht te wijken, die de mannen had genoodzaakt hun slaapdekens om hun schouders te slaan en hier en daar werd al een vogel vernomen, die de nachtdauw van zijn veertjes schudde en zijn keeltje beproefde.

En in de zachte stilte die hier tussen de bergtoppen hing klonk plotseling de krijgende stem van Bianca Kirilof, die zo hard zij kon schreeuwde:

— Hierheen mannen! Volg de weg, die over de rotsplateau gaat, dan kun je hen van opzij ook te pakken nemen!

Zij hebben een tweede borstwering gemaakt, en als jullie schieten van waar je nu bent helpt geen steek! Zij hebben mij vastgebonden! Komt mij bevrijden jongens!

— O, die duivelse feeks! riep Henderson, terwijl hij een beweging maakte alsof hij de kleine stelling wilde verlaten, om de vrouw tot zwijgen te brengen. Hoe heeft zij zich van die prop in haar mond kunnen bevrijden?

— Blijf hier Henderson! beval Raf fles streng. Het is nu toch te laat. Zij heeft tijd in overvloed gehad om die prop stuk te kauwen. Gelukkig wordt het langzamerhand dag, als wij het nog een kwartier kunnen volhouden, zullen zij ons tenminste niet onverhoeds kunnen aanvallen. Laat haar dus maar rustig schreeuwen.

De bandieten moesten hebben gehoord wat de vrouw riep, want dadelijk hield het schieten op.

De drie mannen bukten zich zo dicht mogelijk naar de grond.

Zij begrepen wel, waarop de vrouw doelde, toen zij hare waarschuwing had uitgeschreeuwd. Reeds bij de nadering van de ravijnweg, de dag tevoren, toen het nog dag was, hadden zij juist op deze plek een soort van zijpad ontwaard, dat zich door de rotsen slingerde, en dat omstreeks een kwart mijl dichter bij El Pazo een aanvang scheen te nemen. Het was onbeklimbaar voor paarden, maar voor mensen die geen last hadden van duizeligheid was het uitstekend bruikbaar. Alleen, moest men weten dat het er was!

Bianca wist het blijkbaar en had het nu de hulptroepen toegeschreeuwd, die daar zoo plotseling ten tonele waren verschenen en van welker sterkte de drie belegerden niet het geringste vermoeden konden hebben.

Evenmin wisten zij, hoe lang dat kleine pad was en zo zaten zij in grote spanning te wachten op de dingen die onvermijdelijk komen moesten. Nog nimmer had het opgaan van de zon hun zo traag toegeschenen.

Langzaam, langzaam weken de nevelen van de nacht en het gebergte trad, alsof de decoratie op een toneel bij kleine beetjes verlicht werd, uit de ochtendnevelen te voorschijn.

Het was nu reeds mogelijk de dingen op een afstand van vijftig meter tamelijk duidelijk te onderscheiden en zij meenden onder aan de weg die naar de voormalige kampplaats van de bandieten leidde, flauwtjes enige beweging te zien.

Brand, de beste schutter, vuurde onmiddellijk en een luid uitgekrijste schreeuw bewees hem, dat zijn schot doel had getroffen. Het werd aanstonds ook in hun rug beantwoord en weder hagelde het kogels op de beide rijen rotsblokken die hen thans nog beschermden, maar wie kon zeggen voor hoe lang?

Bijna een half uur verstreek aldus en het was nu zo licht, dat zelfs de verste toppen, in een teder rose schijnsel gehuld zichbaar werden voor het oog. De zon, hoewel hier nog onzichtbaar, was eindelijk doorgebroken!

Het was kwart over tweeën in de morgen. En juist op dat tijdstip klonk van terzijde een schot en een kogel boorde een gat in de hoed van Henderson, die zich het meest naar rechts had opgesteld.

— Terug! beval Raffles kortaf. Wij worden in de flank aangevallen! Tracht zoveel mogelijk dekking te zoeken achter de rotsblokken! Henderson, werp 'n paar van de zware stenen aan de zijde vanwaar geschoten wordt, in onze loopgraaf, wellicht bieden zij nog enige afweer!

Zo vlug hij kon gehoorzaamde de reus en een paar zware blokken die de bovenkant van de achterste borstwering hadden helpen vormen, gleden naar beneden en sloten nu hunne stelling ook aan de derde zijde af. Het was echter slechts een zeer gebrekkige afsluiting, want al te veel van de grote stenen mochten er niet verwijderd worden, uit vrees dat dan de kogels de belegerden in de rug zouden treffen.

Men kon nu niet meer twifelen, de schelmen, door de vrouw op de hoogte gebracht van de toestand, hadden het rotspad gevolgd en waren thans ongezien in de flank van de tegenstander gekomen.

Een tweede schot viel en boven een rotsblok steeg een klein rookwolkje op. Brand had het waargenomen, hief langzaam zijn geweer op, in geknielde houding achter de zo pas opgeworpen steenstapel en wachtte.

Een hoofd en een geweerloop verschenen voor een kort oogenblik boven de rots, waar zoeven het rookwolkje zichtbaar was geweest. Brand drukte af. Een rauwe kreet weerklonk, hoofd en geweerloop verdwenen eensklaps.

Maar er moesten daar nog meer mannen zijn die goed verscholen zaten, want het volgende oogenblik klonken snel achtereen vijf of zes schoten, en een kogel schampte Raffles aan de kin, terwijl een tweede nogmaals de hoed van Henderson tot doelwit koos en dit kledingstuk doorboorde.

— Wij zijn hier gelukkig in een warm klimaat! zei de reus grimmig en het is goed dat de hoed zo hoog is, anders zou de kogel mij zeker door de hersens zijn gegaan!

Nog viel een schot en bijna op hetzelfde oogenblik uitte Bianca een schreeuw van pijn en woede en gilte:

— Vervloekte ezels! Ben ik er niet meer? Jullie hebben mij geraakt!

Het kon ook bijna niet anders, de boom, waaraan de vrouw was vastgebonden bevond zich juist in de vuurlijn!

— Je verdiende loon, caronje! bromde Henderson, maar hij deed het wijselijk zo zacht, dat Raffles hem niet kon verstaan.

— Ga de koorden los maken, James die de vrouw vastbinden en breng haar hier! beval Raffles rustig.

— Maar hier brengen, Mylord? herhaalde de reus op een toon van ongehoorzaamheid.

— Je hebt toch wel verstaan? Ik wil niet dat zij getroffen wordt!

— Maar waarde Edward, zo liet de stem van Brand zich horen, dan behoeven de schurken toch niets anders te doen, dan het vuren te staken!

— Het is mogelijk, maar ik wil niet aan een vrouw en zeker niet aan deze, mijn behoud te danken hebben! hernam Raffles koeltjes. Bovendien is zij misschien gewond. Doe wat ik zeg, Henderson!

Het was de eerste maal in zijn leven en naderhand werd hij vuurrood, telkens als hij aan dat oogenblik met tegenzin terugdacht, dat de reus op het punt stond een bevel van zijn meester in de wind te slaan. Maar voor hij nog iets kon zeggen, had de blik van Raffles hem getroffen, en die was zo striemend, zo ijskoud tevens, dat Henderson als het ware ineenkromp, en zonder een woord te zeggen de loopgraaf wilde verlaten.

Maar hij had nauwelijks zijn hoofd opgestoken, of het regende kogels, die hem om de oren floten, en het mocht een wonder heten, dat hij niet geraakt werd.

Hij bukte zich haastig en zwiingend bevestigde Brand zijn zakdoek aan de loop van zijn geweer en stak dit omhoog.

Vruchteloze moeite! Niet zodra had Henderson zich weer in beweging gesteld of er werd van alle kanten gevuurd.

— Wil je hem laten doden, Edward? vroeg Brand, Raffles strak aanzien.

Een oogenblik stond Raffles, met gefronste wenkbrauwen en over elkaar geslagen armen naar de vrouw te zien, die klaarblijkelijk in de arm getroffen was en wier wit sporthemd rood gekleurd werd en toen zei hij op doffe toon:

— Je hebt gelijk. Die schurken schijnen zich om niets anders te bekommeren dan om ons te kunnen doden. Wij hebben gedaan wat wij konden en meer kan men van niemand verlangen.

Intussen werd de toestand nu zeer gevaarlijk, want er was nu bijna geen

plaats meer in de korte loopgraaf, waar men zich nog enigzins veilig kon achten.

Het was een groot geluk te noemen, dat zij ietwat schuin lag ten opzichte van de weg, anders waren de belegerden onherroepelijk ten offer gevallen aan de kogels die van terzijde op een afstand van ongeveer tachtig meter, op hen werden afgezonden.

De hulptroepen durfden zeker niet naderbij komen, want het laatste gedeelte van het smalle voetpad, dat hoog over de rotsen liep, lag volkomen ongedekt en men had hun zeker gezegd, dat zij met uitmuntende schutters te doen hadden, waaronder zich een man bevond, die tijdens de grote oorlog als scherpschutter had dienst gedaan en op vierhonderd meter onfeilbaar zijn man neerlegde.

Toch kon deze toestand onmogelijk lang blijven duren, want het moest erop uit lopen dat de aanvallers langs allerlei sluipwegen naderbij zouden komen en dan van alle kanten tegelijk een bestorming zouden wagen.

De belegerden maakten zich zo klein mogelijk, en gebruikten de geringste kans, om hun geweer af te vuren en dan was het meestal raak ook.

En Bianca was nog niet bewusteloos en had nog meer dan kracht genoeg, om bij elk van die schoten verwensingen uit te braken die men zeker niet verwacht zou hebben uit de mond van zulk een schone vrouw en de aanvallers uit te lachen en voor «oude wijven» en «slaapmutsen» uit te schelden.

Nog nimmer had Brand een vrouw, wier uiterlijk louter gedachten wekten aan reinheid en onschuld, tot zulk een dierlijke woede vervoerd gezien. Nu en dan rukte zij vruchteloos aan de koorden, alsof zij zich geheel alleen op de drie mannen ging werpen, om deel te nemen aan de ongelijke strijd, die vroeg of laat toch met hun ondergang moest eindigen.

Want wel was het nu licht, wel be-

scheen de zon reeds de hoogste bergtoppen, wel konden zij thans duidelijk om zich heen zien, maar de vijand had hetzelfde voordeel en wis: thans nauwkeurig de plek waar zij zich bevonden.

Nu knalden van alle zijden de geveerschoten en menige kogel drong de loopgraaf binnen.

Ieder ogenblik konden de drie ingesloten en het einde verwachtten toen er onverwacht verwarring scheen te ontstaan in de gelederen van de vijand...

Op de weg, naar de kant van El Pazo klonken woeste kreten, waar schuwend gefluit en ook nu en dan een gil, als in doodsnood geslaakt, terwijl het schieten nog verdubbelde.

Het was echter duidelijk te horen, dat er thans ook van veel grotere afstand werd geschoten en niet van rechts maar van links, daar, waar de weg een paar honderd meter verder een grote bocht bestreek in het dalen.

Brand had zijn oor tegen een van de rotsblokken gelegd en riep na een ogenblik verheugd uit:

— Paardenvolk! Ik hoor duidelijk de hoefslagen op de harde rotsweg.

— Cavalerie! riep Raffles uit, kalm als steeds. Dat kan dan niemand anders zijn dan Paolo Diego, die ons ter elfder uur toch nog te hulp komt!

— Dat zal hij wel niet op zijn eige houtje gedaan hebben! bromde Brand zachtjes, maar innerlijk zeer verheugd over deze onverwachte tussenkomst in de hoogste nood.

Er werd daar in de verte hevig geschoten en de bandieten aan de andere kant van de weg voor hen, schenen instinctmatig te vermoeden wat er gaande was, ofschoon zij daar onmogelijk iets van konden waarnemen, want zij snelden terug, verder het gebergte in, zo snel hun benen hen dragen wilden en waren in een ommezien achter de kromming van de weg verdwenen.

Het was duidelijk dat zij van plan waren hun makkers eenvoudig in de steek te laten en zo spoedig mogelijk hun achtergelaten paarden op te zoeken.

Bianca Kirilef liet een venijnig lachje horen en gilte :

— Zie je wel, Raffles, dat je een verbond moet hebben gesloten met Satan? Nu denk je gewonnen te hebben, nietwaar? En toch zweer ik je, dat je de Bende ditmaal niet ten onder zult brengen, dat wij zullen zegevieren!

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden, maar hield al zijn aandacht gevestigd op de bewegingen van de vijand. De troepen, die zich thans in hun flank bevonden, schenen een ogenblik in het onzekere te zijn, wat zij zouden doen en toen traden verscheidene mannen plotseling te voorschijn, zeker besloten zich hier een doortocht te banen. Zij moesten ook wel, daar zij daarboven de weg in zijn geheel hadden kunnen overzien, en tot de slotsom waren gekomen, dat er meer kansen bestonden voorbij drie goede schutters te komen, dan door een troep welbewapende dragonders, honderd koppen sterk.

Zo vertoonden zij zich dus al schietende, terwijl zij het smalle bergpad afkwamen, maar Brand en Henderson waren op hun post en legden met welgerichte schoten drie van de kerels neer, die hals over kop van de rotsen buitelden. Vier of vijf anderen wisten voorbij te komen van rots op rots springend, en verdwenen spoedig uit het oog, onder het slaken van wilde verwensingen.

Wat de hoofdmacht betrof, die zich nog steeds op de weg bevond, zij stormde een ogenblik later in een wilde galop en als door een paniek aangegrepen, langs de borstwering heen, waarbij de mannen elkander voorbij poogden te komen, in de nauwe doorgang, die was vrijgebleven, tussen de door Henderson opeengestapelde steenblokken en de wand van het gebergte,

Menig paard struikelde en wierp zijn berijder af. In een ommezien stoven wel vijf en twintig bandieten als een wervelwind voorbij zonder zelfs acht te slaan op de mannen in de loopgraaf, die ditmaal hun kruit spaarden en hen lieten voorbijjagen, ofschoon zij er in de vlucht gemakkelijk een half dozijn van hadden kunnen vellen.

En nu daverde achter hun rug de stenen bodem onder de hoefslagen van een zeer groot aantal paarden en een ruitertroep verscheen, aangevoerd door Diego, die er, ondanks zijn kleine gestalte, zeer krijgshaftig uitzag op zijn zwarte hengst, terwijl hij met zijn blinkende sabel zwaaide.

Maar niet zodra zag hij de versper-ring, of hij slaakte een luid commando en op weinige meter afstand van de verdedigers der kleine vesting, hielden de dragonders hunne snuivende paarden in, die blijkbaar een lange en vermoeiende tocht achter de rug hadden.

Diego stak zijn sabel langzaam op, alsof hij het glimmend voorwerp slechts met tegenzin aan het oog onttrok, salueerde gracieus en zei een weinig verlegen :

— Het doet mij genoegen Senor, dat ik in staat was, u deze kleine dienst te bewijzen. Ik hoop dat gij allen ongedeerd zijt?

— Op een paar schrammen en builen na, ja, gelukkig, ritmeester! Ik dank u zeer, dat gij uw inzicht hebt veranderd en u met uwe ruiters in de bergen hebt gewaagd. Wij zijn u zeer erkentelijk, mijn vrienden en ik.

De Ritmeester draaide een ogenblik verlegen aan zijn zilveren vangsnouer, met kwasten versierd en zei toen, met afgewende blik :

— De zaak is, Miss Sigrid was van oordeel, dat het mijn plicht was, u hulp te gaan bieden en bij nader inzien vond ik, dat ik haar inzicht moest delen.

— Precies wat ik zei! bromde Brand zacht.

Een man en een vrouw

Raffles had de Ritmeester nauwelijks laten uitspreken.

Reeds had hij zich naar de gewonde vrouw begeven, die bleek en met verwrongen gezicht tegen de boom leunde.

— Waar zijt gij gewond?

— Aan mijn arm! antwoordde zij ruw. Dat is dunkt me gemakkelijk te zien en daarvoor behoeft men geen Raffles te heten.

De grote avonturier begreep zeer wel dat zij met opzet zo luid had gesproken, in de hoop dat Diego haar zou verstaan, van wien zij moest aannemen dat hij niet wist wie de man was die hij was komen helpen, maar hij glimlachte slechts, haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik ben geen leek! Ik ben geneesheer! Dat wist gij zeker niet?

Reeds had hij met een enkele ruk het fijne, met bloed doordrenkte weefsel van de mouw verscheurd en nu zag hij dat de rechterbovenarm tamelijk ernstig gewond was door een kogel, die een diepe, bloedige geul in het blanke vlees had gestriemd, zonder er doorheen te gaan. Het bloedverlies was groot geweest en de wonde moest onmiddellijk verbonden worden.

— Het verbandkistje, James! riep Raffles terug.

— Ik kan mijzelf wel helpen! zei de vrouw op vinnige toon.

— Dat is niet waarschijnlijk! hernam Raffles kalm. Gij zoudt u dan met uw linkerhand een verband moeten aanleggen en al zijt gij knap, ik geloof niet dat gij dat kunt.

Een paar seconden keek Bianca Kirilef haar doodsvijand strak aan. Hare ogen boorden zich voor een oogenblik in de zijne en het was alsof zij trachtte tot in het diepste van zijn gedachten te lezen. Zij kon zich volstrekt niet begrijpen dat vijanden elkander zouden helpen. Wel had zij over Raffles' edelmoedigheid horen

spreken, maar zij had er slechts om gelachen en hem uitgescholden voor een wekeling, die de naam van man niet verdiende. Wie een vijand had, die haatte hem, totdat hij hem dood aan zijn voeten zag!

Toch was zij de eerste die de blik afwendde, toen zij de klare, grote, staalgrijze ogen op zich gericht zag.

Voor een kort oogenblik maakte zich een zonderling gevoel van onrust van haar meester. Maar aanstonds was zij weder zichzelf en haar gelaat stond nors, toen Raffles zelfs de touwen losmaakte, de mouw verder geheel losknipte, de wonde reinigde, en met bekwaame vingers het verband aanlegde.

Zij verbeet moedig de pijn ofschoon de wonde haar veel smart veroorzaakte en half duizelig van bloedverlies liet zij zich gewillig op het paard tillen, dat zonder ruiters was komen aanlopen en zich bij zijn drie makkers had gevoegd.

— Is dat de bewuste vrouw? vroeg de ritmeester zachtjes aan Raffles, terwijl zijn zwarte ogen een oogenblik vol bewondering op het thans marmerbleke en zo wonderschone gelaat bleven rusten.

— Dat is zij! antwoordde Raffles kortaf.

— Ik zag nog nooit zulk een schone vrouw! fluisterde Diego.

— Natuurlijk met uitzondering van miss Sigrid! merkte Raffles droog op.

De kleine Ritmeester scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Het is een gehele andere soort schoonheid! Maar zeker, miss Sigrid is buitengewoon mooi! Als ik die vrouw daarginds aanzie, kan ik mij volstrekt niet voorstellen dat zij zo gaarne in uw macht zoudt krijgen. Vindt ge mij zeer nieuwsgierig, als ik u vraag waarom?

— Een wedervraag, ritmeester, hebt gij zoeven door die vrouw mijn naam horen noemen?

Diego keek Raffles vlak in het ge-
laat, voor het eerst sedert hij te paard
was komen aanzetten en antwoordde
met een effen stem :

— Neen Senor !

Raffles zag aan het trekken van zijn
mondhoeken en aan de uitdrukking
aan zijn ogen dat hij loog. Hij glim-
lachte flauwtjes, haalde de schouders
op en wendde zich af, om naast de
vrouw te gaan rijden en haar hulp te
bieden wanneer zij die nodig mocht
hebben.

Hij betwijfelde het, of Sigrid de lui-
tenant op de hoopte had gebracht van
zijn identiteit. Diego had zijn naam
daareven heel zeker horen uitspreken.
En hij ontkende het eenvoudig, om
dezelfde reden waarom voorlopig de
New-Yorkse politie hem niet wilde
kennen en zich kalm weg hield, alsof
er nooit ter wereld een Raffles bestaan
had !

De ruitersstoet zette zich in bewe-
ging.

Henderson en Brand hadden even-
eens hun paarden bestegen, overge-
lukkig, dat hun gevaarvolle expeditie,
die noodlottig dreigde te eindigen,
onverwacht zulk een gunstige keer had
genomen.

Zij hadden thans de vrouw in hun
macht, die zeer veel, zo niet alles wist
van de Moloch en Raffles zou wel een
middel weten te vinden, om haar heur
geheimen te ontfutselen.

Nadat Henderson gedurende enige
ogenblikken naar de Dragonders had
gekeken die er kranig uitzagen in hun
sierlijke uniformen en die uitnemende
ruiters bleken te zijn, wendde hij zich
tot Brand die naast hem reed, met de
opmerking :

— Er is toch iets, mijnheer Brand,
dat ik niet begrijp.

— Zeg mij het maar, James, wellicht
begrijp ik het beter !

— Die vrouw heeft immers te El Pa-
zo gevangen gezeten !

— Dat is te zeggen, ze zat in een
cachot van het politiebureau, waaruit
ze heeft weten te ontsnappen, op wel-

ke wijze weet ik nog niet, maar ik
denk haast met de hulp van een of an-
dere cipier, die gezwicht is voor de
macht van haar schone ogen.

— Dat mag zo zijn, maar zij zat
daar dan toch, omdat men haar voor
een misdadigster hield !

— Ongetwijfeld ! Zij zou zeker eerst
haar straf te El Pazo ondergaan, voor
die zaak van de moordaanslag op My-
lord in de witte villa van Kaldrup en
daarna zou ze aan de Staat worden
uitgeleverd.

— Mooi zo ! Maar dan begrijp ik niet
goed, wat Mylord met haar denkt aan
te vangen, want zij moet toch weer in
handen van de politie worden gesteld !

Brand dacht een ogenblik na en zei
toen peinzend :

— Je opmerking is niet van schran-
derheid ontbloot, James ! Het zou on-
begrijpelijk zijn wat Mylord met die
vrouw zou kunnen uitrichten zodra zij
weer in handen van de politie is. Ik
denk dan ook wel dat hij volstrekt
niet van zins is, haar aanstonds weer
uit te leveren !

— Wij zullen die giftslang toch niet
bij ons houden ? riep Henderson op een
toon van schrik en afschuw. Ik zou
nog liever een levensgrote krokodil
oppassen !

— Dat acht ik niet waarschijnlijk,
James ! Nu we zullen afwachten wat
mylord doet.

De rit ging verder. Het werd al spoed-
dit zeer warm en Bianca leed blijkbaar
zeer aan hare wonde, te trots om dat
te bekennen. Zij werd hoe langer hoe
bleker en eindelijk moest Raffles die
geen oog van haar afhield, haar opvan-
gen, toen zij dreigde van haar paard
te glijden. Zij wilde zich reeds driftig
losmaken, ondanks haar verbonde arm,
maar hij gaf Brand een wenk, die haas-
tig de teugel van haar paard greep,
lichtte haar behoedzaam uit de zadel,
waarop zij schrijlings gezeten was en
tilde haar weder voor zich op zijn
eigen paard. Bijna aanstonds viel zij
in zwijm en men had kunnen menen
dat zij twee geliefden uit een oude ro-

mance waren, zo lag zij tegen zijn borst geleund, met haar blonk hoofd aan zijn schouder.

Henderson grijnslachte toen hij het zag en maakte opnieuw een treffende vergelijking, waarin iets voorkwam van « een slang aan zijn boezem koesteren ».

Wat Brand betreft, hij wist dat Raffles op dat ogenblik evengoed een zak zand in zijn arm had kunnen vasthouden, als het lenige lichaam van die zeer schone vrouw, want zijn hart zou daar evenmin ook maar iets sneller om geklopt hebben.

Hij zorgde alleen maar dat zijn paard geen stenen raakte en niet struikelde en dat de vrouw zo gemakkelijk mogelijk zat, of liever lag.

Een uur later moest men halt houden en juist toen kwam zij weder bij, wierp een verwilderde blik om zich heen, richtte zich met moeite een weinig overeind en onderdrukte een kreet van pijn, die haar onwillens naar de lippen steeg.

— Wat betekent dat, dat je mij zo vasthoudt? vroeg zij, hem aanziende.

— Ik houd u alleen maar vast, senora, opdat gij niet zult vallen! antwoordde Raffles koel.

— Waarom behandel je mij zo uit de hoogte, mooie mijnheer? vroeg zij spottend. Ben je soms mijn meerdere? Ben je iets anders dan ik? Men noemt je gentleman-dief, maar je bent en je blijft een dief, zoals ik een dievegge ben!

— Zouden wij maar niet liever nalaten gesprekken over dit onderwerp te houden samen op den rug van een paard gezeten? vroeg Raffles, met dezelfde koele ironie. Er zou heel lang over te praten zijn, bij voorbeeld over onze verschillende beweegredenen, maar dat bewaar ik liever tot een tijd, waarop u meer geschikt zijt, om een twistgesprek met mij te voeren. Hoe gevoelt ge u?

— Zo slap als een vaatdoek! antwoordde zij ruw. Ik geloof dat al mijn

bloed uit mij weggelopen is. Wanneer houden die aangeklede apen halt?

— Nu op dit ogenblik! antwoordde Raffles. Ik zal het verband vernieuwen en u iets ingeven, dat de pijn een weinig zal doen bedaren.

— Ik ben anders geen papkind! hernam de vrouw, op dezelfde sarrende toon, die zij gewoonlijk tegen Raffles aansloeg. Ik zou wel eens willen weten, waarom je u zoveel moeite voor mij geeft.

— Omdat ik zeer bang ben, dat gij zoudt kunnen sterven.

— Toch waar? Nu, dat is meer dan ik had durven hopen! riep zij spottend uit.

— Laat mij uitspreken! Ik vrees dat gij misschien zoudt kunnen sterven, vóór ik voldoende voordeel uit u zal hebben gehaald!

— O, hoe jammer, het fijne compliment nu zo te bederven! riep Bianca, op een theatrale, gemaakte toon, terwijl zij hem met haar grote, blauwe ogen onderzoekend aanzag.

In zichzelf stelde zij zich de vraag, wat Raffles met die woorden kon bedoelen.

Zwijgend liet zij toe, nadat men had halt gehouden, dat Raffles het verband vernieuwde en haar toen op een koele plek neerlegde, waar zij onmiddellijk van vermoeidheid insliep.

— Hoe staat het met haar? vroeg Brand, die naderbij was gekomen, op zachte toon.

— Slecht genoeg om haar opneming in een ziekenhuis noodzakelijk te maken! antwoordde Raffles.

— Wij houden haar dus niet bij ons?

— Neen, dat is onmogelijk! Ik moet al mijn aandacht bepalen bij de Kaldrups, want hun toestand is nog allesbehalve veilig te noemen en dan kan ik mij niet tegelijkertijd bemoeien met die vrouw. Het zou verder te gevaarlijk zijn, haar in ons hotel op te nemen, nu haar signalement misschien al bekend is gemaakt en waaruit zij bovendien zou kunnen ontvluchten. Er is te

El Pazo een zeer goed ziekenhuis en daar zullen wij haar beurt om beurt in het oog houden. Zodra zij beter is, kom ik haar persoonlijk halen!

— Iets dergelijks had ik verwacht! hernam Brand glimlachend. Maar wat denk je te doen, als zij weigert met je mede te gaan?

— Zij zal niet weigeren! antwoordde Raffles kalm.

— Zal zij niet? Je kunt haar toch moeilijk dwingen!

— Ik zal haar niet behoeven te dwingen. Ik zal haar eenvoudig zeggen, de dag voor haar vertrek, als ik maar een ogenblik met haar alleen kan zijn, dat zij mij moet volgen.

— Nu ben ik er achter! zei Brand opgewonden. Je zult haar hypnotiseren?

— Het is mij al eens vroeger gelukt, Brand, en deze vrouw is van een natuur, een gesteld die haar als het ware voorbestemmen tot medium! Ik weet zeker dat zij uiterst gevoelig is voor hypnotische invloed. Misschien is zelfs daaraan voor een deel haar misdadige aard toe te schrijven.

— Verontschuldigd je haar?

— Geenszins. Ik tracht haar alleen maar te verklaren. En nu zou ik wel eens iets willen eten. Gedurende de strijd hebben wij aan onze magen maar al te weinig gedacht.

De knapzakken werden te voorschijn gehaald, de dragonders kregen hun rantsoenen, die op een paar pakpaarden bleken te zijn meegevoerd en men rustte bijna anderhalf uur, alvorens de tocht weer voort te zetten.

Men trok die dag nog vijf uur rijdens verder en sloeg toen het bivak op, op een grote hoogvlakte, na de nodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen tegen een mogelijke poging der bandieten, wraak te nemen voor de nederlaag van die morgen.

De nacht ging echter volkomen rustig voorbij en zeer vroeg in de morgen van de volgende dag werden de

paarden weder gezadeld, de manschappen stegen op en ook de drie avonturiers met hun gewonde gevangene, sloten zich weder bij de ruitertroep aan. Die nacht had Bianca wondkoorts gehad en Raffles had haar een paar malen kinine moeten toedienen en compressen op het voorhoofd moeten leggen.

Brand had hem daarbij een paar malen gadegeslagen en zich opnieuw verwonderd over de zachtmoedigheid van zijn vriend, die de schone Bianca, wier aanblik tot zelfs de koelste mannen in extase bracht, even zo kalm behandelde, zonder dat zijn handen ook maar een ogenblik trilden, alsof hij een van zijn paarden verzorgde.

's Morgens had Bianca hem aandachtig aangezien en schijnbaar onverschillig gevraagd of zij geïld had.

Raffles had toen met een eigenaardige glimlach een ogenblik op haar neergekeken en ontkennend geantwoord. Hij had evenwel duidelijk gezien dat zij hem maar half geloofde en ongerust was.

Daar zij nog altijd zeer verzwakt was, ofschoon zij blijkbaar alles in het werk stelde om zich flink te houden, moest Raffles haar weder voor zich op het paard nemen en zo zagen Brand en Henderson opnieuw dat wonderlijke schouwspel van twee doodsvijanden, die een soort van wapenstilstand hadden gesloten, ieder voor zich beziel met het voornemen, de strijd zo spoedig mogelijk te hervatten.

Nog voor de middag kwam El Pazo weder in het gezicht en het was een troep vermoeide ruiters en paarden, die ten slotte stilhield voor de witte villa van Kaldrup, waar twintig dragonders achtergebleven waren, onder bevel van een wachtmeester, die zijn chef aanstonds kwam rapporteren dat er niets bijzonders was voorgevallen tijdens zijn afwezigheid, hetgeen ook niet zeer bijzonder was, daar de bandieten zo goed als allen óf de bergen ingevlucht, óf gearresteerd waren.

Sigrid stond op het bordes, leunende tegen een van de pilaren, die het balkon droegen en ritmeester Diego moest tot zijn bittere teleurstelling opmerken, dat haar eerste blik niet hem gold, maar wel de man, die hij op haar dringend verlangen hulp was gaan bieden en daarbij eigenlijk meer had gedaan dan hij tegenover zijn kolonel kon verantwoorden.

El Pazo was hem als tijdelijk garnizoen aangewezen, juist omdat zich daar tijdens de Rounds-up herhaaldelijk ernstige relletjes voordoen, onder de koeienjongens, waarbij bloed vloeit en die een krachtig optreden van militaire hulptroepen noodzakelijk maken.

En wel luidden zijn instructies, dat hij in de omgeving moest patrouilleren maar het was aan gerechte twijfel onderhevig, of zijn chefs een vierdaagse tocht naar het gevaarlijke gebergte met zijn talloze hinderlagen, tot de patrouilletechten zou rekenen.

En toch deed dat nuffige Amerikaanse nest daar op het bordes alsof hij terugkeerde van een Zondagse wandeling en niet zijn paarden en manschappen had afgebeeld om in de gelegenheid te zijn haar een dienst te bewijzen en daarvoor als beloning een dankbare blik uit haar mooie ogen en wie weet wat nog meer te ontvangen.

En de verpletterde waarheid drong tot de kleine ritmeester door, al was het dan langzaam met horten en stoten, dat hij voor Sigrid Kaldrup in het geheel niet meer bestond! Het viel bijna niet te geloven en toch sprong het maar al te duidelijk in het oog. En de kleine Ritmeester besloot tot een bloedige wraakneming. Er was daarginds een zeer schone gevangene en zij was gewond, zodat hij in zijn hoedanigheid als ritmeester het recht had, zich om haar gezondheid te bekommeren en zich veel met haar te bemoeien.

Men schilderde haar af als een misdadigster, maar wat zou dat? Zij was

een wonderschone vrouw, veel mooier eigenlijk dan de Amerikaanse en in elk geval was zij zeer geschikt om de natijver op te wekken van de koele Sigrid Kaldrup, op wie hij thans zo bitter weinig indruk scheen te maken.

Er was nog een andere man, die aandachtig naar Sigrid Kaldrup keek, maar uit geheel andere beweegredenen, en dat was Brand.

Hij zag duidelijk dat haar gelaat even vertrok, terwijl zij er naar keek, hoe Raffles zijn gewonde gevangene van de rug van het paard liet neerglijden in de sterke armen van Henderson, die haar met alle tekenen van hartgrondige afkeer het huis binnendroeg, hetzelfde huis, waar de misdadige vrouw enige dagen te voren Raffles naar het leven had gestaan.

— Zijn zoveelste slachtoffer! bromde de jonge man voor zich heen. En hij is even ijskoud als steeds. Ik zou wel eens willen weten, of er wel ooit een tijd zal aanbreken, dat ik bij Raffles als een gezete huisvader bezoeken ga afleggen en hem ga complimenteren met zijn eersteling! Ik kan mij echter in die toestand volstrekt niet indenken en ik vraag mij af of Raffles, met al zijn voortreffelijke hoedanigheden, wel geschikt zou zijn, om een vrouw op de duur gelukkig te maken. Al te spoedig zou de zwerflust hem weer aangrijpen, de dorst naar avonturen en hij zou zich gevoelen als een adelaar in een kooi en zeker wegvliegen!

Brand zuchtte en keek toe, hoe Sigrid langzaam de weinige treden van het bordes afkwam en op Raffles toeging om hem te begroeten. Deze had reeds haastig een been over de zadelpknop gezwaaid, op de wijze der koeienjongens en was afgestegen.

Zij stak hem de hand toe en zei, hem voortdurend aanzien:

— Ik ben blijde dat gij veilig zijt teruggekeerd mijnheer...

— Ik van mijn kant ben blijde Miss Sigrid, dat gij wel zo goed zijt geweest, die arme ritmeester, die, naar ik moet vrezen, niet heel erg op mij gesteld is, in het gebergte te zenden, om mij daar bij te staan.

— Zeg mij, was het nodig?

— Ik moet bekennen Miss dat het zeer nodig was! antwoordde Raffles en Brand merkte tot zijn verbazing op, dat de hand van het jonge meisje langer in die van Raffles bleef rusten dan hij het nog ooit van enige vrouw had gezien. Wij waren van alle kanten omsingeld en als het nog een half uur langer had moeten duren, zou waarschijnlijk geen van ons drieën er het leven hebben afgebracht. Of het mijne werkelijk veel waarde heeft, geloof ik te moeten betwijfelen, ntaar toch ben ik u oprecht dankbaar, dat gij Diego hebt uitgezonden om ons te helpen.

En nu pas lieten de beide handen elkander los.

Sigrid sprak nu zo zacht, dat Brand moeite had om te horen wat zij zei, ofschoon hij, Raffles uitgezonderd, het dichtst bij haar stond:

— Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan Sir Raffles, dat ik in staat ben geweest u deze wederdienst te bewijzen! Gij hebt reeds zoveel voor ons opgeofferd, alleen en met behulp van uwe vrienden, dat dit van mijn kant maar een geringe vergelding was voor wat gij voor mij en mijn vader deed.

— Inderdaad gering Miss, het betrof slechts het behoud van mijn leven, zei Raffles schouderophalend.

— O, versta mij toch niet opzettelijk verkeerd, zoals gij maar al te vaak doet, zei het meisje op zacht verwijtende toon. Gij weet zeer wel dat ik uw leven...

Hun blikken ontmoetten elkander voor een ogenblik en zij las in zijn ogen nu zulk een koele afwijzende hoffelijkheid, zoals die te lezen is in de

ogen van een man van de wereld, die in een salon vol vervelende mensen luisteren moet naar zijn gastvrouw, dat zij eensklaps verstomde.

Haar fraai gevormde mond vertrok even krampachtig alsof zij lichamelijke pijn leed, en toen vervolgde zij op een geheel andere toon:

— Is die vrouw gewond?

— Ja, door haar eigen kornuiten. Zij schoten als krankzinnigen op ons en een van de kogels trof haar in de arm. Ik heb haar verbonden en behandeld, omdat ik nog voordeel van haar hoop te trekken.

— Zeg mij eens Sir Raffles, beschouwt gij uw medemensen wel ooit van een ander standpunt? vroeg Sigrid, opnieuw met de innigheid van zoeven in haar stem!

— Niet vaak, Miss Sigrid, daarvoor ken ik hen te goed! antwoordde Raffles en zijn lippen krulden zich minachtend.

— Zal die vrouw in ons huis verpleegd worden?

— Waar denkt gij aan Miss? riep Raffles uit. Daarvan kan natuurlijk geen sprake zijn! Ik wil u slechts verlof vragen, haar in uw huis enige ogenblikken te doen uitrusten, want zij is zeer vermoeid. Vervolgens zal ik haar naar het ziekenhuis overbrengen, onder een of andere valse naam. Ik heb er mijn redenen voor om te wensen, dat zij niet aanstonds in handen van de politie valt. Het spreekt vanzelf dat ik u haar bijzijn niet langer wil opdringen dan volstrekt noodzakelijk is. En sta mij althans toe, dat ik even naar mijn patiënte ga omzien.

Hij boog hoffelijk, met de gratie van de hoveling uit een oud sprookje, was met een lenige sprong op het bordes en ging het huis binnen.

Sigrid wendde zich af, en Charles zag een uitdrukking van zulk een nameloze wanhoop op haar gelaat, dat zijn hart er pijn van deed.

Sluw als de slang

Men had Bianca Kirilef neergelegd op de rustbank in de tuinkamer op het gelijkvloers. Zij was bleek, zwak, maar op dat ogenblik volkomen bij haar bewustzijn.

Zij keek naar Henderson, die in een hoek was gaan staan, om nadere bevelen te ontvangen, dan naar Diego, die zoeven was binnen getreden.

Tegen de reus stak zij een lange tong uit, maar zij verwelkomde de militair met een allerliefst glimlachje en een blik uit haar prachtige ogen, die het hart van de licht ontvlambare Mexikaan in laaiende gloed zette.

Diego wendde zich aanstonds tot Henderson en zei in zijn geradbraakt Engels, dat hij met een sterke keelstem sprak :

— Als ik mij niet vergis en het goed begrepen heb, mijn waarde, dan zijt gij een van de helpers van de heer, die ik het genoeg had, in het gebergte te mogen redden, een van zijn...

— Ik ben zijn bediende, ritmeester, antwoordde Henderson eenvoudig en daar ben ik trots op. Gij behoeft mij dus niet aan te spreken met het woord mijnheer, ik ben chauffeur en ik heet James!

— Welnu dan, vriend James, ik geloof niet dat je tegenwoordigheid hier in dit vertrek nog noodzakelijk is.

— Neem mij niet kwalijk ritmeester, maar dat kan ik zelf beter beoordelen, antwoordde Henderson met zijn goedigste lachje. Ik heb een opdracht gekregen van Mylord dat schepsel daar niet uit het oog te verliezen en die opdracht voer ik natuurlijk uit.

— Mylord, herhaalde Diego langzaam en met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Mijn meester, ritmeester!

— Het is mogelijk dat hij dit zei, hernam Diego, terwijl hij een hoge borst opzette, maar ik oefen hier op het ogenblik het militaire gezag uit en daarom gelast ik u dit vertrek te

verlaten! Ik heb met die dame daarginds te spreken.

— Ritmeester, mijn meester, zijn vriend en ik zijn u zeer veel verplicht, want gij hebt ons uit een lelijk parket geholpen daarboven in de bergen. Ik praat er niet van, want het gaat mij niet aan, dat gij ons waarschijnlijk doodkalm aan ons lot zou hebben overgelaten, als er niet een zekere Miss Kaldrup was geweest, die...

— Jij onbeschaamde vlegel! riep de Mexikaan uit, woedend dat hem dit werd gezegd door een bediende in bijzijn van de vrouw op wie hij indruk wilde maken. Hoe durf je de naam van de dame noemen? Ga aanstonds heen! Ik zal mij bij je meester over je beklagen!

Op het horen van de belediging was er voor een zeer kort ogenblik een toornige gloed verschenen in de ogen van de reus.

Hij dacht echter aan de moeilijke toestand waarin Raffles zich in deze stad bevond en wist zich dadelijk weder te beheersen.

Hij haalde alleen maar even zijn brede schouders op en zei bedaard:

— Dat zal ik maar rustig afwachten, ritmeester! Maar heengaan doe ik niet, want Mylord heeft mij bevolen te blijven en ik ben gewoon alleen te doen wat hij mij opdraagt!

— Wat praat je toch van Mylord! riep Diego met een stem waarin toorn en spot klonken. Dat zal wel een adelom zijn, die even zo gestolen is als...

Een licht gerucht bij de deur deed hem ophouden en in die richting zien.

Raffles stond op de drempel van de deur, zijn handen in de zakken van de rijbroek en een sigaret tussen de lippen.

Hij scheen volstrekt niet toornig te zijn, maar keek Diego een weinig van uit de hoogte aan, terwijl hij een stap in het vertrek deed en rustig zei:

— Mijn waarde heer ritmeester, ik kan u plechtig verzekeren, dat ik in mijn leven inderdaad heel wat gestolen heb. Het valt met millioenen te becijferen. Maar alhoewel mijn waarde familieleden waarschijnlijk zeer weinig gesteld zijn op mijn verwantschap, toch geef ik u mijn woord van eer, dat mijn adelsbrieven niet gestolen zijn! Ik ben werkelijk Lord! Het zal u verbazen maar ik zou rechten kunnen doen gelden op een zetel in het Hoger Huis. Eenmaal ben ik daar geweest, maar dat was niet om met een troepje leeghoofdige edellieden te praten over dingen waarvan zij geen verstand hebben, maar om een schatrijke oude ezel van een Indischen Radjah, die daar voor zijn plezier een bezoek kwam brengen, te ontlasten van de paarden en diamanten, waarmede hij zich getooid had. De netto opbrengst bedroeg ongeveer 17.000 pond sterling en het is de enige keer geweest, dat ik werkelijk profijt heb getrokken van de beraadslagingen in het Hoger Huis. Ik zou u natuurlijk wel een naam kunnen noemen, een naam die in Engeland wel bekend is en die reeds duizend jaar geleden werd genoemd, maar daaraan zoudt gij weinig hebben want ik vrees dat gij niet voldoende onderlegt zijt in de Engelse geschiedenis! En thans zult gij mij wel toestaan, mij even met mijn patiënte te bemoeien, ik houd u niet langer op.

De kleine ritmeester was beurtelings bleek en rood geworden bij het aanhoren van deze toespraak, zo overbluft, dat hij slechts nu en dan de mond kon openen, om een ongearticuleerd geluid voort te brengen.

Maar toen Raffles hem ten slotte eenvoudig wegzond met een korte buiging, barstte hij uit:

— Mijnheer, ik heb in mijn leven als militair reeds heel wat beleefd, maar iets dergelijks is mij nog nooit overkomen! Gij zegt mij in mijn gezicht, dat gij een dief zijt en gij durft het wagen, mij als een kwajongen heen te zenden? En dat nog wel in tegenwoordigheid van deze dame, die...

— O, er zijn dieven en dieven... zoals er militairen en militairen zijn! viel Raffles hem rustig in de rede. Ik moet de patiënte onderzoeken, en daarbij zijn bezoekers volkomen overbodig!

— En... die kerel daar? riep de kleine ritmeester uit, bijna stikkend van woede, terwijl hij op Henderson wees, die zijn post bij de deur geen ogenblik had verlaten.

— Die kerel, ritmeester, zoals gij hem gelieft te noemen, is behalve cipier, ook ziekenzuster en verpleegster! Zijn aanwezigheid is dus wel degelijk noodzakelijk. En nu zult gij mij een groot genoeg doen als gij mij helpt dit onvruchtbare gesprek aanmerkelijk te bekorten.

Raffles maakte een veelzeggend gebaar naar de deur. Maar dit was meer dan Diego kon verdragen! Hij was Mexikaan, hij was ritmeester, hij behoorde tot het geduchte, roemrijke wapen der dragonders en hier werd hem in bijzijn van een schone vrouw, die met alle aandacht lag toe te luisteren, de deur gewezen, alsof hij de eerste de beste was, door een avonturier, een dief, een misdadiger! Krijtwit van woede, terwijl de haren van zijn zwart kneveltje overeind stonden als bij een getergde kat, trad hij dicht op Raffles toe, terwijl zijn sabel en zijn grote vergulde sporen rinkelden en sprak:

— Mijnheer, ik zou het volste recht hebben geen acht te slaan op uw woorden en hier te blijven omdat ik dat verkies en omdat gij zijt, wie gij zijt! Een militair van mijn rang en stand behoeft zich niet in te laten met lieden van uw allooi! Maar gij hebt in mij mijn hele escadron beledigd, en ik eis voldoening.

Raffles wierp de kleine man van heel de hoogte van zijn grote figuur, een ijskoude blik toe, trok toen de wenkbrauwen hoog op en zei, zonder enige stemverheffing, zonder ook maar een ogenblik zijn kalmte te verliezen:

— Mijn waarde heer, ik heb het hier bijzonder druk, dat verzeker ik u. Gij vergist u echter als gij meent dat dit mij zou kunnen beletten een zaak van

eer te regelen. Als gij u beledigd acht, dan zult gij uw voldoening hebben en ik zal het voorrecht genieten u te doden waar en wanneer gij wilt. Uw getuigen kunnen mij vinden in het Hotel Terminus, waar ik hen gaarne over twee uren zal afwachten.

En verder bekommerde Raffles zich niet meer om de briesende Mexikaan, die, trillend van woede en zichzelf nauwelijks meester, met luid sabelgeklatter het vertrek verliet en het veld ruimde.

Bianca had met fonkelende ogen naar dit gesprek geluisterd.

Hier bood zich plotseling een geheel ongezochte gelegenheid aan de gehate Raffles zonder veel omslag uit de weg te ruimen.

Bijna betreurde zij het, dat zij zelve het niet zou zijn, die de vijand van de Bende onschadelijk zou maken, gaarne had zij zelve zijn doodsangst willen gadeslaan, als hij zou gebracht worden naar een van die sombere plaatsen van marteling waar het Kwade Oog zijn ergste vijanden tot de dood pijnigde, maar dit was ook goed!

Zij was lang genoeg in El Pazo geweest om te hebben gehoord, dat de kleine ritmeester een uitnemend schermer was, sterker dan al zijn kameraden en kampioen op de degen van zijn land. Het was dezelfde man, die bij de vorige Olympiade op het punt had gestaan naar Parijs te worden afgevaardigd en daarin alleen door een onverhoedse ziekte verhinderd was.

Raffles had een ogenblik van terzijde spottend naar het felle glanzen van haar ogen gezien en zei nu, op haar toetredend en alsof hij haar gedachten had kunnen raden:

— Zover zijn wij nog niet, Bianca Kirilef! O, ik weet zeer goed wat gij denkt en hoopt! En ik moet zeggen, ik heb nog maar weinig vrouwen ontmoet, die zo volkomen ontbloot waren van ieder menselijk begrip als gij zijt. En nu zullen wij eens naar uw wonde omzien, als gij het goed vindt!

De overgang was zo onverhoeds, dat de vrouw een ogenblik onbeweeg-

lijk bleef liggen, zonder iets te zeggen, terwijl Raffles het verband zorgvuldig losmaakte, met vingers als van een jarenlange geoefende verpleegster, de wonde bekeek, die reeds een weinig begon te helen en goedkeurend knikte.

Terwijl hij bezig was de wonde opnieuw te behandelen en van een vers verband te voorzien, kon zij eindelijk stamelen:

— Dat moet men je nageven, John Raffles, je bent een man in de ware betekenis van het woord! Vrees of zenuwen schijn je niet te kennen, je hand heeft volstrekt niet en toch zul je morgenochtend in de vroegste gedood worden, dat zegt mij een voorgevoel, ondanks je grootspraak van zo even tegen Diego.

Raffles haalde slechts de schouders op en zei, het verband handig bevestigend:

— Zoiets valt moeilijk vooruit te zeggen! Ook ik heb gehoord dat onze kleine ritmeester een uitnemend schermer is en hij zal natuurlijk de degen kiezen, maar ik bezit ook enige vaardigheid op dat wapen, al heb ik natuurlijk lang niet zoveel gelegenheid gehad als hij, om mij geregeld te oefenen.

— Je zult gedood worden Raffles! herhaalde ze koppig.

— En dat zal u zeker veel genoeg doen?

Er verliep enige tijd voor zij ten antwoord gaf, hem met haar blauwe ogen die soms groenachtig konden weerlichten, als het ware doorprijmend:

— Ik zal tevreden zijn, omdat je de ondergang wilt van ons Genootschap! Zeg mij toch eens, waarom help je ons niet liever in plaats van ons te bestrijden? Waarom treedt je niet tot onze Bende toe? Wij zouden, met jou, de wereld kunnen beheersen!

Raffles stond langzaam uit zijn geknelde houding op, die hij had aangenomen om het verband gemakkelijker te kunnen leggen en antwoordde:

— Senora, ik heers op mijn manier over de wereld, zonder dat ik daarbij

de bijstand behoef van schurken en moordenaars! Ik walg van uwe methodes en daarom zal ik ook nooit, zo lang ik leef, tot uwe Bende toetreden, maar haar blijven besprijden tot dat zij ten onder is gebracht, of dat ik het onderspit delf!

— Is dat je laatste woord?

— Mijn eerste en ook mijn laatste!

— Jammer! Werkelijk heel jammer, om meer dan één reden!

Zij wierp hem een eigenaardige blik foe, glimlachte raadselachtig, wendde zich om naar de muur en sluimerde bijna dadelijk weder in, als gevolg van de doorstane vermoenissen en het bloedverlies.

Raffles keek een ogenblik naar de roerloze gedaante op de sofa en zei toen tegen Henderson:

— Vermoedelijk zal zij wel vele uren rustig blijven slapen, maar ik raad je toch aan, goed de wacht te blijven houden, want het zou mij ten zeerste leed doen, als zij me nu ter elfder ure nog uit de handen glipt. Helaas kan ik thans mijn proefneming nog niet bij haar wagen, want daartoe moet zij eerst genezen zijn. Zij zou, in de toestand waarin zij verkeert, misschien bezwijken aan het krachtige experiment.

— Ik zal wel zorgen dat zij de benen niet neemt, Mylord, zei Henderson grijnslachend. En als ik een opmerking mag maken, dat met die kleine, keurig aangeklede aap, is toch zeker maar een grapje?

— Ik moet vrezen van niet, Henderson! antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Mexicanen zijn zeer licht geraakt en hebben een uiterst kwetsbaar eergevoel, hoeveel te meer moet dit gelden voor Mexikaanse militairen. Wanneer die Mexikaanse militair dan ook nog bereden is, Ritmeester en bij de dragonders, dan wordt hij een waar kruidje-roer-me-niet! Neen, ik zal moeten duelleren, daar helpt niets aan.

— Een vraag Mylord! Zal ik hem de hersens inslaan?

— Een heel vriendelijk aanbod van

je James, dat ik echter van de hand zal moeten wijzen! antwoordde Raffles lachend. En nu ga ik enige maatregelen nemen, die noodzakelijk zijn geworden. Mijnheer Brand weet trouwens reeds lang wat hij te doen heeft, in geval ik mocht worden gedood, in deze of soortgelijke omstandigheden.

En hij ging heen, de brave reus achterlatend in een gemoedstoestand, die gemakkelijker te begrijpen dan te beschrijven is.

Raffles ontmoette Brand in de ruime vestibule van het huis, stelde hem op zachte toon haastig op de hoogte van het gebeurde, legde hem volstrekte geheimhouding op, wees alle bezwaren met een kort woord van de hand en verzocht hem een van de luitenanten van het regiment uit te nodigen, met hemzelf zijn getuige te willen zijn.

Vervolgens begaf hij zich naar het grote ziekenhuis, noemde de naam van Kaldrup en ook de aangenome naam Woodward, waaronder Bianca zich bij de spoorwegkoning en zijn dochter had weten in te dringen, en verkreeg tamelijk spoedig de toezegging dat het gewonde meisje zou worden opgenomen.

Hijzelf mocht de kamer uitzoeken en hij nam er ene op de vierde verdieping van het grote, wit gepleisterde gebouw, van waar het haar al heel moeilijk zou vallen ongemerkt te ontsnappen.

Het gehele hospitaal kon trouwens gemakkelijk worden bewaakt en hij nam zich ook voor in die bewaking geen ogenblik te verslappen, wanneer hij de dag van morgen overleefde.

Nadat dit alles was geregeld, keerde hij naar de Witte villa terug en bezocht eerst Kaldrup, die hij een weinig verbeterd vond, zodat de hoop bestond, dat men hem over een dag of vijf, zes, behoedzaam zou kunnen vervoeren naar een andere plaats, waar hij veiliger zou zijn voor de aanvallen der bandieten, of aanstonds naar New-York, wanneer hij dat verlangde.

In dat geval echter zou men de lange reis herhaaldelijk moeten onderbre-

ken, want vier of vijf dagen sporens was voor de zeer verzwakte man, in de eerste tijd veel te veel.

Toen hij uit de ziekenkamer trad stond hij vlak tegenover Sigrid. Aanstonds trof hem haar buitengewone bleekheid. Zij scheen slechts met moeite hare aandoening te kunnen bedwingen en haar stem klonk onvast, toen zij, een kleine, trillende hand op zijn arm leggend, vroeg:

— Is het waar, Raffles, dat gij morgenochtend gaat duelleren?

— Welzo, kan zelfs mijn beste vriend niet meer zwijgen? zei Raffles hoofdschuddend terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Niet uit de mond van uw vriend heb ik het vernomen, Raffles, hernam zij haastig, gij hebt er geen trouweren, geloof dat maar vrij! Ik hoorde het toevallig toen er over gesproken werd tussen twee dragonders, die hier de wacht in het huis hebben betrokken.

— Dat had ik ook aanstonds moeten begrijpen, zei Raffles zacht. Het is zo, miss Sigrid.

— Gij hebt die man beledigd?

— Dat is niet geheel en al juist, antwoordde hij glimlachend. De beledigingen kwamen meer van zijn kant, maar hij was zeer geraakt, omdat ik hem verzocht de kamer te verlaten waar mijn patiënte zich bevond.

— Gij zult toch niet in ernst zo dwaas zijn, te gaan duelleren met een man die kampioen is op de degen?

— Zo dwaas zal ik inderdaad zijn miss Sigrid. Er zijn dingen waarin een man van eer geen gekschere verstaat. Hij eiste voldoening, mijn kleine vriend Diego en ik moest ze hem dus wel verschaffen. En ik kan u niet zeggen hoezeer mij dat spijt, want zonder zijn tussenkomst in de bergen, zóu ik hier op het ogenblik waarschijnlijk niet staan. Alles wel beschouwd, had hij het volste recht, over mijn leven te beschikken.

— Hij zou niet gegaan zijn, als ik hem daartoe bijna niet had gedwongen! riep Sigrid heftig uit. Gij zijt hem volstrekt niets verschuldigd. Als uw

leven aan iemand toebehoort, dan... dan is het veeleer aan mij, en aan mijn vader! Gij moogt niet vechten!

— Miss Sigrid, ik stel het op prijs, dat gij zoveel belang stelt in de lotgevallen van een arme zondaar als ik, maar wezenlijk, ik moet uw verbod in de wind slaan. Gij kunt dat zo niet inzien, maar een man mag nimmer een lafaard zijn en de eer moet hem boven alles gaan! Hoe zou ik tegenover u staan, als ik geweigerd had?

Een ogenblik stond zij daar handenwringend, niet wetend wat te zeggen, terwijl zij Raffles aanzag met ogen, die om erbarming leken te smeken.

— Gij wilt het dus niet laten, ter wille van een zeer goede vriendin? Of ben ik dat niet?

— Ik acht u zeer hoog, Miss Sigrid! antwoordde Raffles zacht. Gij kunt mij geloven als ik zeg, dat ik op uw verzoek zeer veel zou doen of laten, maar dit ene moet ik zelf beslissen, dat moet iedere man zelf beslissen, die deze naam inderdaad verdient! En laten wij nu verder het onaangename onderwerp laten rusten, dat ons beiden slechts kan kwellen. Het doet mij genoeg en te kunnen zeggen, dat uw vader merkbaar vooruit gaat. Over vijf dagen zal hij vervoerd mogen worden, maar zeer voorzichtig. Wat die vrouw betreft, over twee uren zal zij worden vervoerd naar het ziekenhuis en u niet langer tot last zijn.

Zij scheen nog iets te willen zeggen, maar eensklaps draaide zij zich om en snelde heen, zonder nog een enkele keer om te zien.

Raffles keek haar enige tijd peinzend na. Begreep hij iets van wat er omging in de ziel van het meisje, voor wie hij een warme vriendschap was gaan gevoelen, omdat hij haar goedheid des harten, haar edele opvatting en haar schone ziel was gaan waardeeren?

Hij zuchtte diep, wreef even over het hoge voorhoofd, en richtte zich toen op, alsof een veer in hem zich spande en ging met haastige schreden

de gang door, om met Brand al het verdere te bespreken.

— Kan zij daar niet ontvluchten? vroeg de jongeman, die met moeite zijn aandacht bij het onderwerp had kunnen bepalen, zozeer was hij vervuld van vrees over hetgeen de dag van morgen zou kunnen brengen.

— Dat is bijna onmogelijk! Ik heb de kamer met opzet zo hoog mogelijk uitgekozen. Zij moet ze met drie andere patiënten delen en er is daar een voortdurende beweging van verpleegsters, personeel en geneesheren. Ik heb de directeur wijsgemaakt dat zij nu en dan een beetje malende was en dat dus een streng toezicht gewenst moest worden geacht. Over anderhalf uur zullen wij haar wegbrengen. Is het in orde met de tweede getuige?

— Ja Raffles. Kan niets je van je besluit afbrengen?

— Doe niet zulke dwaze vragen en zwijg over het onderwerp. Je weet heel goed, dat ik moet duelleren, eenvoudig omdat je in mijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan!

De tijd verstreek en op het bepaalde uur werd de gewonde in een gemakkelijke auto gedragen, die de korte weg naar het gasthuis binnen tien minuten aflegde.

Bianca werd onder de naam Woodward voorgesteld aan de Directeur en glimlachte. Zij werd met de lift naar de vierde verdieping gebracht in een heerlijk frisch bed neergelegd, in een groot vertrek, waar nog drie andere zieken waren en zij glimlachte. Raffles nam met een paar woorden afscheid van haar, na met de dokter van het ziekenhuis te hebben gesproken en hem te hebben uitgelegd dat de wonde het gevolg was van een noodlottig ongeluk en glimlachend keek ze hem achterna.

Want zij had een uitmuntend denkbeeld gekregen. Zij was een te sluwe vrouw om niet aanstond te begrijpen wat Raffles beoogde, met het vervoer van zijn gevangene, want als zodanig beschouwde hij haar, naar dit ziekenhuis. Hij wist wel dat zij hier niet zou

kunnen ontsnappen en hij hoopte haar te kunnen halen wanneer hij dat verkoos, zodra zij aan de beterhand was.

Maar zij zou hem tonen, dat zijn slimheid toch niet tegen de hare opwoog. Rustig zou zij afwachten, tot zij wat sterker was en dan zou zij haar plan ten uitvoer brengen, dat het zijn wel in duigen moest doen vallen. Het was zeker een gewaagd plan maar zij moest het ondernemen, want zij had geen keus.

Zij zou rustig de dag van morgen afwachten, want zij behoefde in het geheel niets te doen, wanneer Raffles uit de weg was geruimd. Dan zouden zijn trouwe trawanten wel aan andere dingen te denken hebben dan aan Bianca Kirilef.

Zij sliep die dag verscheidene uren, werd tegen de tijd van het middagmaal dat uit bouillon en geroosterd brood bestond, uit zichzelf wakker, luisterde enige tijd doezelig naar de verhalen van de andere zieke vrouwen, sliep weer in en werd de volgende morgen om een uur of zes met een heerlijk gevoel van uitgerust zijn weder wakker.

De wonde schrijnde nog, hare arm was stijf, maar zij gevoelde zich zeer opgewekt.

Zij keek naar de grote klok, die boven de deur hing en weer kwam die glimlach om haar lippen, waarmede zij zich de dag te voren alles had laten welgevallen zonder een woord van protest te uiten.

De zon was reeds lang op en het duel moest nu al achter de rug zijn. Zij zag in hare verbeelding het lange lichaam van Raffles uitgestrekt op het gras, terwijl het bloed wegvlood uit zijn borst.

Zij hoorde maar vaag als door een mist, de stemmen der ontwaakte zieken, het zachte geschuifel der verpleegsters op haar vilten pantoffels en het gerinkel van koppen met de morgendrank, zozer waren hare gedachten vervuld van het lot, dat zo onverwachts uitspraak had gedaan over haar doodsvijand.

Precies om acht uur ging de deur

van de kamer open en zij wendde er langzaam het hoofd heen in de verwachting, de geneesheer te zullen zien.

Haar gelaat kreeg een vale tint en haar ogen schenen haar uit de kassen te zullen puilen.

Haar handen trilden krampachtig onder de dekens en zij had een gevoel alsof zij in brand stond. Zij had het uit willen schreeuwen van woede en

schrik, want Raffles, glimlachend, met een gezonde kleur op de wangen, stond kaarsrecht op de drempel en zei met de vriendelijkste klank in zijn stem tot de verpleegster die hem vergezelde :

— Ik ben wat vroeg, zuster, maar ik heb mij willen haasten, eens naar onze lieve zieke om te zien.

Ontsnapt

Zij bleef een ogenblik sprakeloos staren naar die man, die daar zo onbekommerd en zorgeloos binnentrad, alsof hij van een bruilofsfeest kwam, in stede van een weide, waar hij had moeten strijden om het behoud van zijn leven met een man, die meester was op de degen !

Zij lag doodstil, een ogenblik overheerst door een bijna bijgelovige vrees, toen hij op haar toetrad, zich over haar heenboog, de dekens een weinig terug-sloeg, en haar pols voelde.

— Een rustige nacht gehad, waarde Bianca, vroeg hij, op de zaakkundige toon van een geneesheer.

— Heel rustig ! antwoordde zij nauwelijks verstaanbaar.

— De pols is anders tamelijk onrustig !

— Dat is niet omdat ik slecht geslapen heb ! siste zij hem nu toe, alleen voor hem te horen, terwijl zij hem driftig haar hand ontrukte. Heb je hem gedood ?

— Ik geloof het haast niet ! antwoordde Raffles onverschillig. Hij heeft een prik in de rechterschouder, die hem wel een paar maanden zal beletten zijn dienst te verrichten. Stel je belang in dat aardige ritmeestertje ?

— En dat noemt zich schermer ! zei de vrouw op bittere toon, zonder acht te slaan op de vraag. Dat moet een kampioen op de degen verbeelden ! Maar wie ben jij dan eigenlijk, dat je zulk een man hebt weten te verslaan; die in de gelegenheid was zich iedere dag te oefenen !

— Wel, een tweegevecht was im-

mers beschouwd als een godsgericht. En hij had immers ongelijk ? Het was dus volkomen duidelijk dat ik hem moest verslaan en ik verwachtte van het eerste ogenblik dan ook niets anders.

— Grootspraak ! Het zal wel aan een ongelukkig toeval te wijten zijn !

— Neen, het was werkelijk alleen maar te wijten aan een beetje meer vlugheid van mijn kant. Onze wederzijdse vriend Diego nam de zaak wat al te luchtig op en dat werd zijn ongeluk. De gehele kwestie was binnen anderhalve minuut afgelopen. Ik zou je een fraaie technische beschrijving willen geven, maar ik vrees dat je daar toch niet genoeg belang in zou stellen. Om kort te gaan, hij meende er een spelletje van te kunnen maken, en ik maakte er volle ernst van ! Toen kon de uitslag niet twijfelachtig zijn. En geloof mij nu maar, als ik je zeg dat het mij voor die dwaze knaap oprecht spijt en dat ik hartelijk verheugd ben, hem niet te hebben gedood. Hij is van een sterke constitutie, al lijkt hij wel wat verwijfd en de dokter zegt dat hij er zeker boven op zal komen. Je hadt natuurlijk het tegendeel verwacht ?

— Dat had ik en ik wil die verwaande gek niet meer zien !

— Dat is een uitstekend voornemen en het zal heel zeker in vervulling gaan ! zei Raffles. Je zult hem ook volstrekt niet meer te zien krijgen, reken daar maar op.

— Ben je daar wel zo heel zeker van Raffles ? vroeg Bianca, hem met een raadselachtige blik aanziende.

— Nu, laten wij zeggen, zo zeker als een sterfelijk mens van iets kan zijn! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had haar pols weder gegrepen en vervolgde na enige tellen:

— Ik bemerk tot mijn voldoening, dat de polsslag al weer iets normaler wordt. Ik denk dat het de plotselinge vreugde is geweest toen je mij zo onverwacht zag binnentreden.

Dit korte gesprek was tot dusverre op een zachte fluistertoon gevoerd, nadat de zuster zich reeds weder verwijderd had.

De dokter trad nu binnen, ging langs alle bedden en trad nu ook voor dat van Bianca. Hij voelde haar de pols, liet zich door de verpleegster het lijstje met de temperaturopname tonen, bekeek zelf de wonde en zei:

— Het is een kwestie van een dag of acht! Het bloedverlies is tamelijk groot geweest en de patiënte is nog zwak, maar wanneer zich geen complicaties voordoen en koudvuur uitblijft, waarop heel veel kans is, dan zal zij er nog genadig afkomen! Volstrekte rust is echter een eerste vereiste en de wonde moet met grote zorg behandeld worden. Hebt ge mij verstaan, zuster?

De zuster knikte bevestigend en de geneesheer ging weer heen, naar de aangrenzende zaal. Ook Raffles stond op om heen te gaan. Hij boog zich over Bianca heen en fluisterde haar toe:

— Ik kom vanavond nog wel eens naar je kijken. Ik ben zeker dat je het op prijs zult stellen.

Zij wierp hem slechts een blik vol haat toe, en draaide zich zwijgend om, ten einde het gezicht niet meer behoeven te zien van de man, die wel over bovennatuurlijke gaven scheen te beschikken.

Zodra Raffles het ziekenhuis weder verlaten had, richtte hij zijn schreden naar het kleine plantsoen, dat er dicht voor gelegen was en vanwaar men bijna overal het gehele gebouw kon overzien, wat de voorgevel betreft.

Hij trof daar Brand aan, op een bank gezeten, die blijkbaar in het zon-

nigste humeur van de wereld was en met smaak aan zijn pijp trok, terwijl zijn blauwe ogen glansden van diepe, oprechte vreugde.

— Hoe is het met haar? vroeg hij, zodra Raffles in het bereik van zijn stem was.

— Zo goed als het in de gegeven omstandigheden maar kan zijn! antwoordde Raffles. Zij is nog zwak en de wonde moet met grote zorg behandeld worden.

— Schrok zij niet erg, toen ze je plotseling levend voor haar zag staan? vroeg Brand lachend.

— Zij dacht een geestverschijning te zien! Ik geloof dat ik nog nooit van mijn leven zo innig en oprecht gehaat ben geworden, als door dit liefvallig wezen.

— Wanneer denk je haar terug te halen?

— Over vijf dagen! Ik zal dan mijn proef met haar nemen, haar hypnotiseren en ik ben zeker dat ik zal slagen in mijn opzet! Zodra ik weet wat ik weten wil, keren wij met de Kaldrups weder naar New-York terug. Want de reis zal misschien nog vol gevaren zijn en ik durf hen niet alleen te laten gaan.

— Dat is verstandig, want ik ben overtuigd, dat het restje van de bandieten het witte huis nauwkeurig in het oog houdt, om toe te zien, dat Kaldrup niet ongemerkt vertrekt!

— Het is juist de moeilijkheid, hem op zulk een wijze op de trein te krijgen dat de bandieten op een dwaalspoor worden gebracht. Maar dat is iets van later zorg. Is Henderson op zijn post?

— Ja, aan de achterzijde van het ziekenhuis. Met je welnemen vind ik het wel wat overbodig, want als zij wil trachten te ontsnappen, zal zij dat toch niet over dag doen.

— Misschien niet, maar een vrouw als zij is, acht ik tot alles in staat! hernam Raffles. En nu keer ik naar het witte huis terug en hoop daar een voortreffelijk ontbijt aan te treffen, dat ik wel verdiend heb, zou ik menen!

— Wordt de villa nog altijd bewaakt?

— Niet zo goed meer als vroeger en ik heb vrij wat moeite gehad de dienstdoende luitenant te bewegen althans tien van zijn manschappen onder een wachtmeester op de villa ingekwartierd te laten. Ik heb hem te verstaan gegeven, dat er diplomatieke verwickelingen met Amerika zouden kunnen dreigen, als men zulk een invloedrijk milliardair als Kaldrup wilens en wettens onbeschermd liet, terwijl er nog altijd bandieten op de loer liggen.

— Sloeg het argument in?

— Uiterlijk niet, want ik had met een Mexikaan te doen, maar inwendig was mijn vriend de luitenant er zeer gevoelig voor. Hij heeft echter verklaard dat hij onmogelijk langer dan vijf dagen zijn manschappen daar kan laten, want de ritmeester had reeds gisteren schriftelijk instructie gekregen van zijn kolonel, om zich naar een plek te begeven omstreeks tien mijlen van El Pazo, waar een geregelde veldslag moet hebben plaats gevonden tussen vee-dieven en cow-boys. Je begrijpt overigens wel, dat ik niet erg in de pas sta bij onze luitenant, nu ik zijn dierbare ritmeester zo lelijk heb toegetakeld! En nu ga ik heen, mijn maag roept om bevrediging! Ik keer daarna terug om je wat af te lossen.

De beide vrienden drukten elkander de hand en Raffles ging te voet naar het witte huis genietend van de heerlijke morgen.

Het scheen dat het bericht van zijn overwinning hem reeds was vooruitgesnel, want Sigrid ontving hem op het bordes, met een uitdrukking op haar blozend gezichtje en een glans in haar mooie ogen, die welsprekend geweest zouden zijn voor ieder ander dan John Raffles.

Zij reikte hem haar kleine stevige hand en zei met een stem die trilde van vreugde en aandoening:

— Ik wist het al! Ik kan u niet zeggen, hoe innig verheugd wij zijn, vader en ik! Er is hier weinig geslapen in huis, dat kan ik u verzekeren! Haast

u, om binnen te gaan, vader en een goede ontbijttafel wachten u.

— Beide zullen mij welkom zijn! zei Raffles glimlachend en met haar hand nog in de zijne trad hij de vestibule binnen en vandaar in de heldere tuinkamer, waarheen voor het eerst het rustbed van de zieke gedragen was, die daar nu stil genoot van de gouden zonneschijn, die het vertrek door de wijdgeopende warandadeuren binnendrong.

Raffles merkte aanstonds op dat Kaldrup er veel beter uitzag. Hij trad aanstonds op hem toe, bekeek zijn tong, het wit van de ogen, het tandvlees, voelde naar de polsslag en zei toen opgeruimd:

— Het gaat zo goed als het maar gaan kan, mijnheer Kaldrup! En dat hebt ge in de eerste plaats aan uw verwonderlijke constitutie te danken. Gij hebt een ijzersterk gestel.

— Ik ben blij het te vernemen, mijnheer, maar dat caronje zou dan toch kans hebben gezien dat gestel te vernielen, als gij niet tijdig tussenbeide waart gekomen.

— Neen, dat geloof ik toch niet, zei Raffles. Het was haar alleen maar om die tussenkomst te doen en levend zijt gij toch voorlopig meer waard voor de Bende van het Kwade Oog dan dood. Intussen hadt gij er zeer onaangename gevolgen van kunnen ondervinden, en een zwakker gestel dan het uwe zou misschien voor goed geknakt zijn, door de middelen dat die vrouw door uw eten heeft weten te mengen.

— Gij gelooft dus dat ik over drie, vier dagen sterk genoeg zal zijn om de terugreis te aanvaarden?

— Als het moet, ja! Hebt gij een goede eetlust?

— Ik geloof dat ik een gehele os met gemak zou kunnen verslinden!

— Des te beter, begin dan met deze koude rollade, die er zeer verleidelijk uitziet, zei Raffles lachend, op de welvoorzienere ontbijttafel wijzend.

Hij zelf nam plaats en tastte toe, terwijl Sigrid tegenover hem ging zit-

ten, met een glans van vreugde over haar gezichtje.

Het was een van de gelukkigste ochtenden, die Raffles in langen tijd had beleefd en voor een kort ogenblik mocht hij wanen, een mens te zijn als andere mensen. Hij genoot van het geestige gesprek van het meisje, van het verse, geurige brood, van de wetenschap, dat hij iets had kunnen zijn voor deze twee mensen, en van het bewustzijn dat hij enige uren te voren was ontsnapt aan een bijna zeker schijnende dood.

Slechts met moeite kon hij zich ontrukken aan deze omgeving, maar een uur later reeds riep hem de werkelijkheid weder en begaf hij zich te paard terug naar het plantsoen, waar hij Brand nog altijd op zijn post vond.

— Neem mijn paard en ga een wandelrit maken! beval Raffles. Je hebt wat beweging nodig, ik zie tot grote ontsteltenis, dat zich symptomen van een naderende corpulentie bij je beginnen af te tekenen.

Brand sprong verschrinkt op en riep half lachend, half boos:

— Het ontbrak er aan, dat je mij beschuldigt van een zittend leven! Maar je paard leen ik, want ik heb inderdaad behoefte aan een weinig beweging.

Reeds was hij met een lenige sprong in de zadel. Hij wuifde nog eens naar Raffles, die hem glimlachend nakeek.

En nu zat Raffles daar met het geduld van een kat op dezelfde bank, uren achtereen het ziekenhuis te bewaken, tot Brand terug kwam.

's Avonds bezocht Raffles de gewonde, die goed vooruit bleek te gaan.

Onder voorwendsel dat het Meisje met de Blauwe Ogen, aan een zeer scherp toezicht dag en nacht was onderworpen, meende Raffles de bewaking enige dagen te mogen verslappen, ook wilde hij de vrouw niet tergen door zijn aanwezigheid en zo kwam het, dat er nog twee volle dagen verliepen, zonder dat Raffles naar haar kwam informeren.

De morgen van de vierde dag, nadat hij de vrouw in het ziekenhuis was ko-

men brengen, belde hij omstreeks negen uur aan de poort van het grote gebouw. De portier deed open en het kwam hem voor, dat de man hem verbaasd en ongerust aankeek.

— Alles in orde met mijn patiënte? vroeg Raffles, aangegrepen door een zonderlinge onrust.

— Dat kan niemand zeggen, mijnheer, tenminste niet in dit ziekenhuis!

— Wat zeg je daar? Zij is er toch nog?

— Maar weet mijnheer dan niet, dat zij gisteren is overgebracht naar de ziekenzaal van de gevangenis?

— Overgebracht naar de gevangenis? Op wiens bevel is dat geschied?

— Op niemands bevel mijnheer, maar op haar eigen verzoek.

— Wat? Verzocht die vrouw zelve naar de gevangenis te worden overgebracht? riep Raffles in verbazing uit.

— Ja, het fijne weet ik er natuurlijk niet van, hernam de portier. Maar zij moet gezegd hebben dat zij niet Woodward heette, en in de gevangenis thuis behoort.

Raffles beet zich op de lippen. Nu pas doorzag hij de grenzenloze slimheid van die vrouw! Zij had zich gehouden alsof zij zich alles liet welgevallen, toen zij begreep dat iedere poging om uit het ziekenhuis te ontvluchten haar onmogelijk was gemaakt.

Waarschijnlijk zou in iedere andere stad die verandering van verblijfplaats weinig te betekenen hebben gehad, maar Raffles kende de gevangenis van El Pazo en hij begreep onmiddellijk dat de ziekenzaal van dat gebouw heel wat meer gelegenheid bood om te ontvluchten, dan dit hospitaal het kon doen.

— Breng mij dadelijk bij de directeur! beval Raffles kortaf. Ik moet weten wat er geschied is.

De portier haastte zich de geneesheer-directeur te gaan halen.

— Het spijt mij zeer, mijn waarde heer, dat wij verplicht waren ons van uwe patiënte te ontdoen, maar het ging niet anders! Gisteren middag verklaarde zij plotseling dat zij niet Woodward

heette, maar Bianca Kirlef en dat zij de vrouw was, die een aanslag gepleegd had op een zekere Raffles.

De directeur wierp bij deze woorden zijn bezoeker een schichtige blik toe en vervolgde:

— Ik mocht volstrekt niet aarzelen. Het voorschrift luidt dat misdadigers in de gevangenis moeten worden verpleegd. Ik heb onmiddellijk het hoofdbureau van politie verwittigd en daar zij in staat was om te worden vervoerd, is zij naar de ziekenzaal van de gevangenis overgebracht.

— Wanneer werd zij vervoerd?

— Gisteren middag rond twee uur.

— Waarom is mij daar niet onmiddellijk mededeling van gedaan? vroeg Raffles.

— Ik vreesde voor complicaties! zei de directeur met onzekere stem.

De beide mannen keken elkaar een ogenblik aan en zij begrepen elkaar.

Hij nam afscheid met de woorden:

— De vrouw heeft gebruik gemaakt van een wapen, dat ik kende, of althans had moeten kennen en ik zelf draag de schuld voor wat er gebeurd is. Ik had haar elders opgesloten moeten houden. Gelukkig is er nog niets verloren en ik zal wel zorgen, dat het schepsel zo spoedig mogelijk in een behoorlijke cel wordt opgesloten en vervolgens aan Amerika wordt uitgeleverd.

Raffles verachtte zichzelf om zijn onnozelheid die hem nu de kans had ontnomen, Bianca door de kracht van zijn wil te dwingen, het kostbare geheim van de Moloch te verraden. Hij had een sluwe vrouw als zij, geen seconde uit het oog mogen verliezen. En hoe voor de hand liggend, hoe gemakkelijk en logisch was niet het middel geweest, dat zij had toegepast!

Onmiddellijk begaf hij zich naar de gevangenis, belde aan de zware poort en vroeg de cipier de directeur te spreken.

De cipier moest wel weten wie hij was, want hij vroeg niet eens naar zijn naam, maar geleidde hem zwijgend naar een vrij goed gemeubeld vertrek,

waar hij de gevangenisdirecteur voor zijn schrijftafel aantrouf.

Ook deze scheen dadelijk te beseffen, wie daar zijn kamer binnentrad, want hij sprong onmiddellijk op en zei in slecht Engels:

— Het spijt mijnheer, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan!

— Zij is dus al gevluht? vroeg Raffles lakoniek.

— Hoe weet gij dat? was de wel wat onnozele wedervraag van de directeur.

— Ten eerste omdat gij uw spijt te kennen geeft en ten tweede omdat ik de gevangenis van Mexiko maar al te goed ken! Men schijnt er in en uit te kunnen gaan als in een koffiehuis. Wanneer is het geschied?

— Vanmorgen om zes uur werd haar verdwijning opgemerkt.

— Hoe heeft zij het aangelegd?

— Ik moet zeggen, geniaal! antwoordde de directeur. Het staat vast dat zij zich in verbinding heeft weten te stellen met een gedetineerde die juist op het punt stond uit mijn inrichting te worden ontslagen, die hij wegens een betrekkelijk gering misdrijf had moeten betrekken. Een van de zaalwachters is deswege reeds ontslagen, het schijnt dat de man niet bestand was tegen haar schoonheid die werkelijk verrassend is.

Raffles keek de directeur eens aan, die daar over de zaak scheen te spreken alsof zij hem eigenlijk niet aanging, als een criticus, die zijn oordeel velt over een goed geslaagde première.

— Die man die dus ontslagen werd, heeft eenmaal buiten de gevangenis zijde, aanstonds aan haar bevrijding gewerkt. Hij moet mansklere voor haar hebben weten te krijgen en wist die op een schrandere wijze in mijn inrichting te smokkelen. Dat alles moet nog gisterenavond geschied zijn. De vrouw hield zich zeer zwak, maar ik verzeker u dat zij sterk genoeg was om op te staan, een pop te maken van wat beddegoed en haar eigen kleren, de mansklere aan te doen en daarin te ontsnappen. Dit werd haar verge-

makkelijkt omdat hare helpers buiten mijn inrichting gereed stonden met ladders en touwen. Er moet ook een paard voor haar zijn geweest en zij was zeker al zeer ver van hier, toen vanmorgen het bedrog met de pop werd ontdekt.

— Ik moet vrezen, mijnheer, dat alles met uwe inrichting niet is, zoals het moest zijn! hernam Raffles spottend. Nu, wij zullen niet veel tijd met de bespreking van de zaak verliezen, wat gebeurd is, is gebeurd en ik kan alleen maar mijn spijt te kennen geven dat ik mij een grote ezel heb betoond, nog groter dan de ezels,

die men in zekere inrichtingen vindt.

En zonder de directeur de tijd te gunnen nog een opmerking te maken, verliet Raffles de kamer van deze goedmoedelijke functionaris en een ogenblik later de gevangenis, waaruit men blijkbaar zo snel en zo gemakkelijk kon ontsnappen.

Ieder spoor van de ontvluchte vrouw scheen wel voorgoed te zijn uitgewischt. De politie kon haar althans niet ontdekken.

Diezelfde dag maakte Raffles zijn toebereidselen voor de terugreis naar New-York.

IN DE VOLGENDE AFLEVERING BEGINT EEN NIEUWE SERIE, MET

De Gestole Claim

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.

